

HAKİKİ HİZMET

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

info@karanliktanısiga.com
www.karanliktanısiga.com
www.UnionPublishing.org

Kitap: Hakiki Hizmet: Yürekten Hizmet Etmek
Yazar: Michael Reeves
Özgün Adı: Authentic Ministry: Serving from the Heart
Çevirmen: Göksel Erdoğan
Çeviri Editörü: Samet Şahin
Düzeltilen: Nurşilan Şahin
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-625-96426-3-5
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2022 by Michael Reeves. All rights reserved. Originally published by Union Publishing. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Basım: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Ekim 2025

Union

HAKIKI HİZMET

Yürekten
Hizmet Etmek

MICHAEL
REEVES

Union Teoloji Okulu'nun
geçmişteki ve şimdiki
bütün öğrencilerine.

İÇİNDEKİLER

1. Kendinize ... Göz Kulak Olun 9
1. Tanrı'dan Zevk Alın 11
2. Sadece Çarmıhla Övünün 17
3. Cesurca Dua Edin 25
4. Alçakgönüllülüğü İçtenlikle Benimseyin 35
5. Arkadaşlığa Değer Verin 45
6. Acı Aracılığıyla Büyüyün 55
7. Kiliseyi Sevin 67
8. Teolog Olun, Ama Dikkatli Olun 77
9. Yarışı Koşun 89

Kendinize ... Göz Kulak Olun

Elçilerin İşleri 20. bölümde Pavlus Efes'teki kilisenin ihtiyarlarına seslenerek onları görevlendirir: "Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetmen olarak görevlendirdiği bütün sürüye göz kulak olun. Rab'bin kendi kanı pahasına sahip olduğu kiliseyi gütmek üzere atandınız" (28. ayet).

Hristiyan hizmeti hakkında düşünürken ya da öğrencileri buna hazırlarken, Pavlus'un sadece buradaki ikinci buyruğunu düşünmek çok kolaydır: *sürüye* göz kulak olmaya ve başkalarına en iyi nasıl hizmet edebileceğimize dikkat etmek. Bu kolay bir kes-tirme yoldur çünkü sadece bunu yapmak pastörel becerilerimizi ve Kutsal Kitap bilgimizi geliştirmeye odaklanmamızı sağlarken, kendi yüreklerimizi araştırmadan bırakmamıza neden olur. Kapıyı ikiyezlülüş ve içi boş profesyonelliğe açık bırakır. Tükenmişlikten zorbalığa, kaygıdan kendini soyutlamaya kadar bir sürü sorunu beraberinde getirir.

Ancak Pavlus'un ikinci öğüdü ilk öğüdüün temeli üzerine inşa edilir: "Kendinize ... göz kulak olun." Ancak ve ancak bunu yaptığımızda, sağlıklı bir konumdan Tanrı'nın tüm sürüsüne doğru bir şekilde göz kulak olabilecek hakiki bir hizmetimiz olabilir. Bu küçük kitabın basit amacı, kendinize göz kulak olmanıza ve böyle-

ce kiliseye dışarıdan hizmet etmek için gerekli olan içsel zindeliği geliştirmenize yardımcı olmaktadır.

Bundan sonraki bölümler Union School of Theology'de (Union Teoloji Okulu) öğrencilerime yaptığım konuşmalardan alınmıştır. Bunlar, Kutsal Yazılar'ın güvenilirliği ya da Mesih'in yeterliliği gibi konularda aldıkları teolojik dersler değildi. Bunlar daha çok hizmet için hazırlıklarına başlayan erkek ve kadınlara bir *iyi yolculuk* selamlaması, bir "Yolun açık olsun!" demek gibiydi. Aldıkları öğrenimi buruşmuş ruhları gizleyen gösterişli bir pelerin gibi giymesinler diye, bu konuşmaları bu doğrultuda küçük bir çaba olarak verdim. Şimdi bunları tam, dirençli ve sevinçle hizmet edebilmeniz için size sunuyorum.

Tanrı'dan Zevk Alın

Reformasyon düşüncesinin en güzel, en değerli çiçeklerinden biri Westminster Kısa Kateşizmi'nin ilk sorusu ve cevabıdır ve Kutsal Kitap'taki çok sayıda düşünceyi tek bir muhteşem çağrı ve cevapta damıtmaktadır:

Soru: İnsanın varlığının en baş amacı nedir?

Cevap: İnsanın varlığının en baş amacı, Tanrı'yı yüceltmek ve sonsuza dek O'ndan zevk almaktır.

Tanrı'nın yüceliği ve O'ndan zevk almak: Bu ayrılmaz ikiz gerçekler Reformasyon için yol gösterici ışıklardı. Reformcular, uğruna savaştıkları ve savundukları tüm doktrinler (öğretiler) aracılığıyla Tanrı'nın yüceltildiğini ve insanlara rahatlık ve sevinç verildiğini savunmuşlardır.

Bu, Reformasyon için yol gösterici bir ışıktı ve başkalarına hizmet eden bizler için de yol gösterici bir ışık olmalıdır. Yaptığımız her şeyde başlıca amacımız nedir? Hizmetimizde Tanrı'yı yüceltmek ve O'ndan zevk almak.

Tanrı'dan zevk almak bizim yaratılış nedenimizdir. Tanrı'dan zevk almak için kurtarıldık. Petrus, 1. Petrus 3:18'de şöyle yazar: "Nitekim Mesih de *bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla* doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü" (vurgu bana ait). O'nu tanıyalım ve sevincimizi O'nda bulalım diye bağışlandık; soyut bir yaşam için değil, O'nu tanımanın tek gerçek yaşamı için ölümden kurtarıldık.

Ancak ve ancak, gerçekte en üstün olan, düşüncelerimizde de en üstün hâle geldiğinde doğru düşünür ve hissederiz. Müjde'nin hazinesi ve "çok büyük" ödülü O'dur (Yar. 15:1) ve bu nedenle hizmetimiz O'ndan aldığımız zevkten kaynaklanmalıdır. Hizmetimiz, O'ndan zevk almaktan uzaklaşamaz. Eğer öyle olursa, içi boş ve ikiyüzlü bir hâle gelir. Yani, Tanrı hakkındaki bilginizde yaşar ve büyürseniz ama Tanrı'dan aldığınız zevkte büyümezseniz, sadece günah ve ikiyüzlülük içinde katılırsınız.

Aslında tüm teolojinin nihai amacı budur: sadece bilgi toplamak değil, gerçek olan Tanrı'yı tanımak, sevmek ve O'ndan zevk almak.

Yine de bu, teoloji öğrencilerinin ve teoloji okullarında eğitim görenlerin her zaman zorlandığı bir konudur. İsa kolayca mikroskop altında incelemem gereken bir nesne hâline gelir. Müjde, bana hâkim olan bir mesajdan ziyade, benim hâkim olduğum bir konu hâline gelir. Kutsal Yazılar, yaşayan Tanrı'nın etkin Sözü'nden ziyade, üzerinde çalıştığım ve makaleler ve vaazlar için yağmaladığım bir ders kitabı hâline gelir.

Püriten Richard Baxter bu Hristiyan profesyonelliği –Kutsal Yazıları ve Tanrı bilgisini sadece bir sonraki makaleyi ya da bir sonraki vaazı tamamlamak için kullanma– konusunda şu acı benzetmeyle uyarıda bulunmuştur: "Başkaları için pahalı giysiler diken

pek çok terzi paçavralar içinde gezer; ve başkaları için en pahalı yemekleri hazırlayan pek çok aşçı parmaklarını bile yalamaz.”¹ Bu yolda yürürken, Tanrı’yla birlikteliği ihmal eden, Tanrı’nın bilgisini Tanrı’yı tanımak için değil, başka bir amaç için, bir iş için kullanan içi boş insanlar hâline geliriz. Tanrı’dan zevk almak yerine Tanrı’yı kullanırız.

Ve bu duasız, övgüsüz yerde yaşamlarımız çirkinleşir: Gerçek yaşamdan kopar, aslında ne için yaratıldığımızın –Tanrı’yı yüceltmenin ve O’ndan sonsuza dek zevk almanın– aleyhine çalışmaya başlarlar.

Bazen kendimizi İsa’dan bıkmış, görülecek her şeyi gördüğümüzü ve O’ndan alınacak tüm zevki tükettiğimizi düşünürken buluruz. Ruhsal olarak sıkılırız. Ama İsa sonsuz Tanrı’nın aklını ve yüreğini sonsuza kadar tatmin etmiştir. Bizim can sıkıntımız basit bir körlüktür. Eğer Baba, İsa’da sonsuz bir şekilde ve ezelden beri tatmin olabiliyorsa, o zaman İsa da bizim için her durumda, sonsuza kadar her şeye yeterli olmalıdır. İşte bu yüzden Müjde eksik değildir, çünkü İsa eksik değildir.

Şimdi bu konuyu kısaca açmama izin verin, çünkü bir fark yaratması için iyice ikna olmamız gerekir. Tanrı’dan zevk almamız çok önemlidir çünkü 1) bu, bizi cinlerden ayırır; 2) bu, kutsalların kalp atışlarıdır; 3) bu, Tanrı’nın gerçek yaşamına girmenin bir parçasıdır; ve 4) bunun için yaratılmışızdır.

İlk olarak, Tanrı’dan duyduğumuz zevk bizi cinlerden ayırır. Yakup şöyle yazar: “Sen Tanrı’nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!” (2:19). Cinler bile Kutsal Kitap’ı bilir ve doğru bir şekilde açıklayabilirler. Onları kutsallardan ayıran şey bilgileri değildir: Kutsalların Tanrı’dan zevk aldıkları yerde, cinlerin O’ndan ödü kopar.

Jonathan Edwards bir keresinde bunu daha da ileri götürmüştür:

İblis bir zamanlar işkence korkusundan dindar görünüyordu. Luka 8:28, “İsa’yı görünce çılgık atıp önünde yere kapandı. Yüksek sesle, ‘Ey İsa, yüce Tanrı’nın Oğlu, benden ne istiyorsun?’ dedi. ‘Sana yalvarırım, bana işkence etme!’ ” İşte dışsal ibadet. İblis dindardır; dua eder: alçakgönüllü bir duruşla dua eder; Mesih’in önünde yere kapanır, secde kılar; içtenlikle dua eder, yüksek sesle haykırır; alçakgönüllü ifadeler kullanır: “Sana yalvarırım, bana işkence etme!” Saygılı, onurlu, tapınma içeren ifadeler kullanır: “Ey İsa, yüce Tanrı’nın Oğlu.” Hiçbir şey eksik değildir, sevgi dışında.²

İkinci olarak, Tanrı’dan zevk almak yeni insanın, ruhsal doğanın kalp atışlarıdır. Kutsallar Babaları’na haykırmayı ve Davut’un Mezmur 27:4’teki arzusunu yinelemeyi severler: “RAB’den tek dileğim, tek isteğim şu: RAB’bin güzelliğini seyretmek, tapınağında O’na hayran olmak için ömrümün bütün günlerini O’nun evinde geçirmek.”

Üçüncü olarak, Tanrı’dan aldığımız bu zevk, Tanrı’nın gerçek yaşamına girmenin ne anlama geldiğinin temel bir parçasıdır. Ezel-den beri Baba Tanrı kusursuz Oğlu’nu sevmiş ve Oğul da Ruh’un paydaşlığında Babası’nı sevmiş ve O’ndan zevk almıştır. Bizler bunu paylaşabilmemiz için yaratıldık (bkz. Yu. 17:20-23).

Ve son olarak, Westminster Kateşizmi’nin bize daha önce hatırlattığı gibi, Tanrı’dan zevk almak bizim yaratılış amacımızdır. Bu, Hristiyan yaşamı, hizmeti, verimliliği ve mutluluğu için çok önemlidir. Jean Calvin bunu şöyle ifade etmiştir:

Her iyiliğin kaynağının O olduğu ve O'ndan başka bir yerde hiçbir şey aramamız gerektiği de idrak edilmedikçe, herkesin onurlandırması ve hayranlık duyması gereken Biri olduğunu kabul etmek yeterli olmayacaktır. Çünkü insanlar her şeylerini Tanrı'ya borçlu olduklarını, O'nun babacan ilgisiyle beslendiklerini, her iyiliğin Kaynağı'nın O olduğunu ve O'ndan başka hiçbir şey aramaları gerektiğini kabul etmedikçe, O'na asla gönülden hizmet etmeyeceklerdir. Hayır, tüm mutluluklarını O'nda bulmadıkça, kendilerini asla gerçekten ve içtenlikle O'na vermeyeceklerdir.³

Bu nedenle Tanrı'dan zevk almak, Mesih'te büyümenin, kiliseye hizmet etmenin ve dünyayı kutsamanın (bereketlemenin) ardındaki kök ve mutlu sırdır. Bu, doğru eylemler listesine eklediğimiz fazladan bir şey değil, doğru yaşamın temeli ve kaynağıdır. O hâlde dostlar, şundan emin olun ve olmaya devam edin: Tüm hizmetiniz ve tüm yaşamınız bir ibadet eylemidir; dua dolu, övgü dolu bir ibadet; çünkü bunlar Tanrı'dan zevk almanızın yakıtıdır.

Ve hizmet için eğitim görenler için bu, çalışmalarınızı çok daha keyifli hâle getirecektir. Bir teoloğun dediği gibi,

Çalışmalarından keyif almayan bir teolog, teolog değildir. Asık suratlar, kasvetli düşünceler ve sıkıcı konuşma tarzları bu bilimde tahammül edilemez. Teolojinin ilgilenmesi gereken büyük ruhsal gerçekler konusunda Tanrı bizi, Katolik Kilisesi'nin bir rahibin yedi günahından biri saydığı şeyden, yani *-taedium-* [bezginlik] günahından kurtarsın. Ancak elbette bilmeliyiz ki, bizi bundan koruyabilecek olan yalnızca Tanrı'dır.⁴

Bizler “İsa Mesih’in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanıma-
mızdan doğan ışığı”ndan (2.Ko. 4:6) zevk almak için yaratıldık.
Bu, içinde yaşam bulabileceğimiz tek ışıktır. Yüreklüğümüzün dolu
olabileceği tek ışık budur. Başkalarına hizmet edebileceğimiz tek
ışık budur.

Gözlerinizi ve yüreğinizi bu ışıkla sürekli olarak yeniden dol-
durmadan hizmet etmeye çalışırsanız, kendi adrenaliniğinizin ve
bilgeliğinizin gücüyle sönecek ve tükeneceksiniz. Ama gözlerinizi
Mesih’in yüceliğiyle (görkemiyle) doldurun; O’nun sizin için yüce
olduğundan emin olun; o zaman, elbette, kendinizi ilan etmek is-
temeyeceksiniz. O’nun ışığında O’nun yüce olduğunu ve sizin yüce
olmadığınızı görürsünüz. O sizin için yüce olduğunda, dolu bir yü-
rekle O’nu paylaşmak isteyeceksiniz. Bu hakiki hizmetin özüdür.

İsa Mesih’in yüzünde parlayan Tanrı’nın yüceliği, karanlığı ye-
nebilecek tek ışıktır. Bakışlarınızı daha azına dikmeyin. Daha azı-
na razı olmayın. Daha azını müjdelemeyin.

Sadece Çarmıhla Övünün

“Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih’in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O’nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.” – Galatyalılar 6:14

Hristiyan yaşamındaki tüm hastalıkların tohumu çarmıhla övünmedeki başarısızlıktır. Tüm sağlığın tohumuysa çarmıhla övünmektir. Yine de, Müjde’nin bu temellerini aşıp geride bırakabileceğimizi düşünmek ne kadar kolaydır.

“Yalnızca çarmıhla övünürüm.” Bu Pavlus’un şaşırtıcı bir ifadesidir, çünkü övünebileceği çok şey vardı: Özbeöz bir İbrani’ydi, bir Ferisi’ydi (Flp. 3:5). O kadar bilgili, o kadar zeki, o kadar yetkindi ki, kendisine özel görümler ve vahiyler verilmişti. Ve o bir elçiydi! Ama onun övünç kaynağı çarmıhtır.

Pavlus’a çok net bir şekilde kulak verin: Sadece çarmıh hakkında konuşan bir kişi olmak istediğini söylemiyor. Bu sadece doğruyu, Hristiyan şeyleri söylemek için bir çağrı değildir. Bunu herkes yapabilir. Pavlus övünmekten söz etmektedir. Bu bir yürek meselesidir: Onun kaygısı kendisini neyin sevindirdiği, neyin cezbettiğidir.

Pavlus için önemli olan –Tanrı için önemli olan– sünnetli olup olmamak değil, yeni bir yaratılıştır (Gal. 6:15). “Yeni yaratılış” derken, yeni sevgiler ve yeni arzularla dolu yeni bir yüreği kasteder. Önemli olan dış görünüşümüz, yani dinî rozetlerimiz değildir. Önemli olan İsa Mesih’in çarmıhıyla büyülenmiş bir yürektir.

Çarmıh, Mesih’in işinin zirvesi ve kimliğine açılan en net penceredir. Müjde’nin dayanak noktası ve insanları Tanrı’ya çeken mıknatıstır. Etkileyici hitabet, yükselen müzik, iyi öğrenilmiş felsefe ve zekice argümanlar... Bunların hiçbirisi, çarmıha gerilmiş İsa’nın sadık bir şekilde sergilenmesi gibi insan yüreklerinin derin duygularını harekete geçirme gücüne sahip değildir.

Çarmıhla yüzleştirilmeden önce, kendimizi oldukça iyi ve hoş biri olarak görürüz ya da en azından Tanrı’ya ve insanlara karşı doğru yolda olmayı hak ettiğimizi düşünürüz. Hatalarımızla ilgili farkındalığımız yüzeyseldir ve mazur görülür. Ancak çarmıhın görüntüsü aracılığıyla Tanrı, günaha karşı duyduğu tiksintiyi bizimle paylaşarak bizi alçaltır ve üzerimizdeki ölüm cezasının adaletini hissetmemizi sağlar. Kendimizi olduğumuz şey karşısında şaşırılmış ve dehşete düşmüş buluruz.

Tüm bunlar öz saygı kültürüne iğrenç gelse de, gerçek bir ilahi şefkatin eseridir. Benim tüm doğal suçluluktan kaçışım –tüm suçu başkasına atma ve bahaneler– çarmıhın gölgesi altında sona erer ve suçlulukla yüzleşilebilmesi ve çözülebilmesi için sona erer.

Çarmıh, ölümlere yaşam veren mesajdır ve ruhsal olarak miskin olanlar da dahil *herkesi* canlandıran mesajdır. Kutsallıkta gelişmek isteyen Hristiyanlar ve kayıtsızlaşan Hristiyanlar; imansızlar ve ruhsal durumlarından emin olmayanlar; *hepsi* çarmıhta yürek değişimi bulur. Bu nedenle insanlarımızı, dünyaya ve en önemlisi de kendimize duyurduğumuz Müjde, çarmıh şekilli ve çarmıh merkezli bir Müjde olmalıdır.

İnsan yüreği kendini düzeltmekten acizdir; ama yine de doğal öz bağımlılığımızla, sadece kararlılığın, arzuladığımız derin kişisel gelişimi sağlayabileceğini düşünürüz. Böyle zamanlarda, kendimizi güvende hissedebileceğimiz umuduyla performansımızı ve yüreklerimizi yoklarız. Ancak gerçek bir yürek değişimini ancak günahımızın ve Tanrı'nın yargısının ve lütfunun üstün bir şekilde ortaya çıktığı çarmıhın dibinde bulabiliriz.

İsa'nın ölümünün mesajı neden körleri aydınlatmak, ölüleri uyandırmak ve miskin Hristiyanları canlandırmak için bu kadar eşsiz bir güce sahiptir? Oldukça basit, çünkü Mesih'in çarmıhında Tanrı'nın yüceliğini en açık şekilde görürüz. "Çünkü, 'Işık karanlıktan parlacak' diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı" (2.Ko. 4:6). Başka türlü nüfuz edilemeyecek olan karanlığa ışık saçan, Tanrı'nın yüceliğidir ve herkes Rab'bin yüceliğini görerak "yücelik üstüne yücelikle" dönüşür (2.Ko. 3:18).

Çarmıhta, Tanrı'nın gerçek bilgeliği, gücü, kutsallığı, iyiliği, sevgisi ve egemenliği tüm şaşırtıcı güzellikleriyle ortaya çıkar ve kendisine bakanların yüreklerini kazanır. Tanrı *daima* bilge, güçlü, kutsal, iyi, sevgi dolu ve egemen olsa da, bunu Mesih'ten ayrı olarak anlayamayız ya da doğru bir şekilde göremeyiz. Örneğin, O'nun egemenliğini soğuk bir tiranlık ya da duygusuz bir yönetim, iyiliğiniyse zayıf bir hoşgörü olarak algılarız.

Tanrı'nın yüceliği çarmıhta sergilendiğinde, Tanrı'nın *tüm* mükemmelliklerini görürüz. Tanrı'nın sadece zayıflara yardım etmekle kalmadığını, büyük günahkârlara karşı da uzun süre sabır ve sonsuz merhamet gösterdiğini görürüz. Lütfunun zenginliğini, kurtarmak için egemen gücünü, kutsal adaletini ve sevgisini görürüz. O'nun kanının akması bizim yüreğimizin kanamasına neden

olur ve O'nun utancı bizi utandırır. Çarmıhta, günaha karşı ilahi bir tiksinti görürüz ve bu tiksinti, günahı bizim gözümüzde de korkunç hâle getirir.

Ama dahası var: Çarmıh aracılığıyla, kayıtsızlığımızı delip geçen ve başka şeylere duyduğumuz arzuyu bastıran bir sevgi görürüz. Çarmıhta, Mesih'in görkemli iyiliğini ve O'nda sahip olabileceğimiz tatlı güvenliği görürüz. Bu nedenle çarmıh hırçın, üzgün, umutsuz ve bencil olanları neşe dolu, parlayan şekilde cömert ve şefkatli kutsallara dönüştürebilir.

Çarmıh aynı zamanda yeni bir kimlik kazandığımız yerdirdi.

Pavlus "O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için" diye yazar. Kendilerini İsa'ya teslim eden herkes başarılarının artık kimliklerinin gerçek temeli olmadığını görür. Tüm günahlarım ve başarısızlıklarım, Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Ve artık benim kimliğim *O'dur*.

Yine de bugün, nereye baksam, Hristiyanların tam da kimliklerini Mesih'te bulamadıkları için mücadele ettiklerini görüyorum.

Benim içinse, zamanımla ne yaptığımın, saatlerimin dağılımının ağırlığı, bana, "Yaptığımdan *ibaretim*" diye düşündürüyor. Böylece, sessizce de olsa, kendimi öncelikle Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş olarak değil, günün nasıl geçtiğine bağlı olarak başarılı ya da başarısız, popüler ya da popüler olmayan biri olarak görmeye başlıyorum. Açıkçası, Mesih tarafından tanımlanmadığım zaman kendimi şişirilmiş bir balon kadar kırılğan buluyorum.

Kendimi başarı ya da popülerlikle tanımlamaya başladığımda, bunlar benim için çok fazla önem taşıyor: Bunları elde edersem, egom akıl almaz bir şekilde şişiyor; elde edemezsem, patlıyorum. Kimliğimin özü bilinçli bir şekilde Mesih'te bulunduğu anda böyle bir şey olamaz, çünkü O dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır (İbr. 13:8).

Kimliğimizin kaynağı kendi kişisel akıl sağlığımızdan daha fazlasını etkiler: Hristiyanlar kendilerini Mesih'ten başka bir şeyle tanımladıklarında, havayı her yönden zehirlerler. Güç ve popülerlik arzuldıklarında ve bunu elde ettiklerinde, kendini beğenmiş, tepeden bakan ya da sadece zorba olurlar. Elde edemediklerindeyse acımasız, kayıtsız ya da huysuz olurlar. İster başarıdan dolayı coşsunlar ister başarısızlıktan dolayı kahrolsunlar, her ikisi de yanlış şeye çok fazla önem vermiştir. Bu kişiler kendilerini Mesih'ten başka bir şeyle tanımlayarak, Mesih'ten başka bir şeye dönüşürler: çirkin.

Bu gerçeğin yüreklerimizde yapması gereken derin bir saban işi vardır. Mesih'e ilk iman ettiğimizde, bize hemen yeni bir konum verildi, ancak bu konumun kendimizle ilgili en derin gerçek olarak hissedilmesi radikal ve devam eden bir iştir. Mesih'teki konumuz imanlının birincil kimliğidir ve gerçek Hristiyan yaşamının tek temelidir. O hâlde sağlığımız, sevincimiz ve paydaşlığımız için, Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş olmaktan ve Baba'nın önünde Oğul'un kendi yaşamını birlikte paylaşmaktan daha temel ya da daha gerekli herhangi bir kimliğe –herhangi bir geçmişe, yeteneğe ya da konuma– sahip olduğumuza dair sinsi fikre karşı silahlanmak zorundayız.

Hristiyan önderliğinin zorlukları hakkında çok şey yazıldı ama kimliğinizi yanlış yerde bulmak belki de Hristiyan önder için en yaygın ve görünmez tuzaklardan biridir.

Kendi çabalarıyla değil de lütufla kurtarılmış bir günahkâr olduğunu unutan, kimliğini Mesih'te değil de pastörlüğünde bulan bir önderi düşünelim: Hizmeti nasıl sonuçlanacaktır? Yaptığı işlerle aklandığını düşünmeye başlarsa –ki en doğru Hristiyan bile bu hataya düşebilir– işleri tarafından yönlendirilecektir. Lütufla

kurtarılmış bir günahkâr olduğunu unutursa, topluluğunun önünde kendini mükemmel gibi göstermeye çalışabilir. Bu şaşırıcı derecede yaygındır! Çarmıhı ve Tanrı'nın önünde aklandığını unutur ve bunun yerine değerini başkalarının onayında ararsa, asla önderlik yapmayacak, sadece kendisini popüler yapan şeylere boyun eğecektir.

Başka bir deyişle, önderin; amaca bağlılıkta güce, dürüst ve tutarlı bir bütünlüğe, hizmeti tarafından yönlendirilmeme (ve tükenmeme) kabiliyetine sahip olması için, çarmıhı ve dolayısıyla aklanmasını sağlam bir şekilde kavraması gerekir.

Pavlus'un sadece çarmıhla övünmesine şaşmamalı: Başka hangi övünme sevinç ve özgürlük sunar? Dünya benim için çarmıha gerildiğinde, ondan özgür olurum. O zaman dünyanın çarmıh gibi beni çekecek hiçbir şeyi kalmaz. Para, kariyer –dünyaya ait şeyler– bana sevinç ve tatmin veren şeyler değildir. Bana sevinç ve tatmin veren Mesih'tir.

Kilisede reform ve yenilenme dönemlerine her zaman bu çarmıh merkezli bakış açısı damgasını vurmuştur. Tanrı'nın yüceliğini ve lütfunu yeniden görmek insanları hem O'nun kim olduğu hem de kendilerinin kim olduğu konusunda uyandırır. Bir zamanlar düşündüklerinin aksine, O'nun kutsallığında büyük, görkemli ve güzel olduğunu ve kendilerinin öyle olmadığını fark ederler. Mesih'in çarmıhta yukarı kaldırılışı karşısında, tıpkı Rab'bi yücelik içinde ve yukarı kaldırılmış olarak gören Yeşaya gibi şöyle haykırırlar: "Vay başıma! Mahvoldum. ...Çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşın Kral'ı, Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm" (Yşa. 6:5). Günahın küçük bir sorun ve dolayısıyla Mesih'in küçük bir Kurtarıcı, sadece bir yardımcı olduğu alternatif müjdelere asla aynı etkiyi yaratmaz.

Çarmıhın dibinde öğrendiğimiz alçakgönüllülük, kendimizle değil de Mesih'le övünmek, tüm ruhsal sağlığın kaynağıdır. Gözlerimiz Tanrı'nın biz günahkârlara olan sevgisine açıldığında, maskelerimizi düşürürüz. Günahkâr olarak mahkûm edilmiş ama Mesih'te aklanmış olarak, kendimiz hakkında dürüst olmaya başlayabiliriz. Tüm sevimsizliğimize rağmen sevdiğimiz için sevmeye başlarız. Tanrı'yla barıştığımız için içsel bir huzur ve sevinç duymaya başlarız. Tanrı'nın her şeyin üzerindeki ihtişamı bize gösterildiğinde, daha dirençli hâle geliriz, insan karşısında değil de Tanrı karşısında hayretle titreriz.

Martin Luther'in Müjde aracılığıyla yaşadığı dönüşüm buydu. Luther kendini sık sık endişeli bir genç adam olarak tanımlardı; kendi içine o kadar kapanmıştı ki, her küçük şey onu korkuturdu. Rüzgârda savrulan bir yaprağın sesi bile kaçmasına neden olabilirdi (Lev. 26:36). Roland Bainton tarafından yazılan biyografisinin görkemli son sözlerinde anlatıldığı gibi, Mesih'in Müjdesi'yle karşılaşmasıyla bu durum değişti:

Luther artık rüzgârın savurduğu bir yaprağın hıştırtısından titremiyordu ve Aziz Anne'ye yakarmak yerine, fırtınanın içinden gelen gök gürültüsüne ve sivri uçlu şimşeklere gülebildiğini ilan ediyordu. Bu, onun şu sözleri söylemesini sağlayan şeydi: "Burada duruyorum. Başka türlü yapamam. Tanrı bana yardım etsin. Amin."¹

Luther'in Tanrı'nın görkemi ve merhameti karşısında bulduğu alçakgönüllülük kasvetli ya da ürkek değildi. Sevinç ve cesaret doluydu.

Bu, çarmıhta bulunan alçakgönüllülüğün ayırt edici özelliğidir. Müjde tarafından tazelenen birinin tavrıdır.

Tanrı'nın ihtişamıyla büyülediğimizde, insan merkezli tedavi edici dine bu kadar çekilmeyiz. O'nun yüceliğinin ışıltısı altında kendi küçük imparatorluklarımızı kurmak istemeyiz. Küçük başarılarımız önemsiz, kan davalarımız ve kişisel gündemlerimiz iğrenç görünür. O büyük görünür ve bizi insanları değil de Tanrı'yı hoşnut etmek için cesaretlendirir. Müjde konusunda tereddüt etmeyiz ya da kekelemeyiz. Bunun yerine, kendi kurtuluşumuzun bilincinde olarak, O'nun ezilmiş kamışı kırmayan alçakgönüllülüğünü ve yumuşak huyluluğunu paylaşırız (Yşa. 42:3; Mat. 12:20). Hizmet etmekte hızlı, kutsamakta hızlı, tövbe etmekte hızlı ve kendimize gülmekte hızlı oluruz, çünkü yüceliğimiz kendimiz değil, Mesih'tir. Bu, Mesih'in çarmıhta yükseltilmesi aracılığıyla sağlanan dürüst ve tutarlı bir bütünlüktür.

Çarmıhla övünmek sonsuzluk boyunca yapacağımız şeydir. Hristiyanları göksel gösteren şey budur: alçakgönüllü, özgürleşmiş, sevinçli; Tanrı'nın şefkati ve merhametine hayranlık duyan. Günümüzün ihtiyacı budur: çarmıha gerilmiş yüceliğiyle Mesih'in, diğer tüm hayalleri, umutları ve amaçları gölgede bıraktığı erkekler ve kadınlar; Mesih'i her şeyden daha tatmin edici bulan erkekler ve kadınlar.

Cesurca Dua Edin

“Göklerdeki Babamız” – Matta 6:9

Matta 6:9’da İsa şöyle der: “Bunun için siz şöyle dua edin: ‘Göklerdeki Babamız.’” Bu sözler duanın ve göksel kutsamanın kapılarını açar.

Günümüzde duaya bakmak özellikle önemlidir, çünkü insanların kendi kendilerine yeterli olduklarına inandıkları bir dünyada yaşıyoruz. Yardım için yakarmaya ihtiyaçları yok. Ve Hristiyanlar da buna ayak uyduruyor: Meşgul Marta gibi oluyoruz, birçok işimizi yapıyoruz ama Meryem’le birlikte İsa’nın ayaklarının dibinde oturmayı başaramıyoruz. Ancak dua olmadan Hristiyanların içi boştur. Çünkü dua, dürüst ve tutarlı Hristiyan bütünlüğünün işaretidir.

Dua nedir? Bu sorunun yanıtı açık gibi görünebilir, ama ben bu konudaki kafa karışıklığı, yaşadığımız zorlukların çoğunun gerçek nedenidir. Çok sayıda Hristiyan dua hakkında sanki sadece “Hristiyanların yaptığı şeylerden biri” gibi düşünür ve konuşur. Bu

da bir başka Hristiyan faaliyeti, listeden çıkarılacak başka bir madde gibidir. Ama aslında dua ettiğinizi düşündüğünüz hâlde aslında hiç de dua etmiyor olabilirsiniz. Örneğin, Rab Yeşaya 29:13'te İsrail için şöyle der: “Bu halk bana yaklaşıp ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak.”

Peki, gerçek dua nedir? Jean Calvin bunu parlak bir şekilde ifade etmiştir. Duanın “imanın en baş uygulaması” olduğunu söylemiştir.¹ Başka bir deyişle, dua, gerçek imanın kendini ifade etmesinin ilk ve ana yoludur. Çünkü gerçek duada Tanrı'ya gerçekten bel bağlar ve O'na güveniriz. Bu, imanı uygulamaktır. Dua ederek Tanrı'yla bir araya gelmeyi gerçekten ne kadar istediğimizi, O'na gerçekten ne kadar bel bağladığımızı gösteririz.

Duasızlık pratik ateizmdir.

Eğer duanın “imanın en baş uygulaması” olduğu doğruysa, o zaman elbette her şey –dünya, benlik ve Şeytan– duaya karşı komplo kurar. Bu ne anlama gelmektedir? Bu, sevgili dostum, duayla olan mücadelede tek başına olmadığın anlamına gelir. Bu senin ve yalnızca *senin* gizli utancın değildir – ki bu da insanı felç eden bir korku olabilir. Sen sadece bir günahkârsın, doğal olarak iman ve duadan uzak durmaya meyillisin. Ve günahkârların dostunun kim olduğunu biliyorsun!

Peki, eğer dua imanın en baş uygulamasıysa, biz günahkârların dua etmesine yardım edecek şey nedir? İmanımızı artıracak şey nedir? Pavlus Romalılar 10:17'de bize şöyle der: İman, Tanrı'nın Sözü'nü duymakla gelir. İman –ve dolayısıyla dua– Müjde'yle doğar.

Bu nedenle Kutsal Yazılar ve dua sık sık bir araya getirilir; Daniel'in Yeremya'yı okuyarak dua etmeye teşvik edilmesinin nedeni budur (bkz. 9:2). İmanı ve dolayısıyla duayı uyandıran; Tanrı Sözü'dür, Mesih'in lütfkâr mesajıdır. Bu nedenle, Tanrı'yla günlük

birlikteliğimizin temel şekli bu olmalıdır: Mesih'i önümüze koyarız. Kutsal Yazılar'da Mesih'in sözünü iştiririz, ilahilerde O'nu överken birbirimiz aracılığıyla O'nun sözlerini kendimize hatırlatırız; Rab'bin güzelliğini görmek için gözlerimizin açılması, O'nu istemeye yeniden çekilmemiz için yakarırız – bunlara karşılık olarak dua sadece yüreğimizin tepkisini dile getirmektir.

Tıpkı nefes almak gibi, Kutsal Yazılar'ı içimize çeker ve duayı dışımıza veririz. Nefes alırız, nefes veririz: Hristiyan yaşamı budur. Dua, göksel yaşamın soluşudur: Bu yaşamın olduğu yerde biraz dua olmalıdır; bu yaşamın geliştiği yerde *çok fazla* dua ve duada çok fazla *memnuniyet* olacaktır. Ve kardeşler, açık olalım: Hristiyanlığın ve sağlıklı kiliselerin yaşam soluşu, bizim yeteneğimiz ya da sıkı çalışmamız değildir. Duadır: Tanrı'ya aktif bir şekilde bağımlı olmaktır.

Öyleyse, duayı besleyen Tanrı Sözü'ne gidelim. İsa şöyle der: “Şöyle dua edin: ‘Göklerdeki Babamız.’” İsa'nın dua edenlerin bilmesini istediği ilk şey “Baba” ismidir. Bu, duanın ilk ve en temel dersidir.

Tanrı'yı Babanız olarak tanıyor musunuz? Eğer Mesih'e iman ettiyseniz, O sizin Babanız'dır! Ancak çoğu zaman Tanrı'yı göklerde uzakta, biz günahkârlar tarafından rahatsız edilemeyecek kadar yüce bir hükümdar olarak düşünme eğilimindeyiz. O kendini uzak hisseder, biz de kendimizi suçlu hissederiz ve bu yüzden O'na dua etmeye cesaret edemeyiz. Hayır, kardeşler: Tanrı o kadar büyüktür ki sizi görmezden gelemez!

Müjde'ye göre O, göklerdeki uzak bir Rab değildir: Evlat edinilmemiz için bizi kendisine geri getirmek üzere Oğlu'nu göndermiştir; öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun. Öyle ki O'nun çocukları olabilelim ve O'na “Abba, Baba!” diyebilelim.

Teolog Jim Packer bir keresinde şöyle yazmıştı: “Bir kişinin Hristiyanlığı ne kadar iyi anladığını değerlendirmek istiyorsanız, kendisinin Tanrı’nın çocuğu olduğu ve Tanrı’nın Babası olduğu düşüncesine ne kadar değer verdiğini öğrenin. Eğer ibadetlerini, dualarını ve yaşama bakışını yönlendiren ve kontrol eden düşünce bu değilse, Hristiyanlığı hiç de iyi anlamamış demektir.”²

Packer haklıydı, çünkü Tanrı’ya “Baba” demek *ve bunu kastetmek* Müjde’yi iyi anlamaktır. Bunu yapmak, sonsuza dek “Baba’nın kucağında” (Yu. 1:18, benim çevirim) olan Oğul’un, orada O’nunla birlikte olabilmemiz için bizi dahil etmeye geldiğini, O’nu reddeden bizlerin geri getirilebileceğini ve sadece yaratıklar olarak değil, Oğul’un her zaman bildiği bol sevgiden zevk almak için çocuklar olarak geri getirilebileceğimizi anlamamız anlamına gelir.

Pavlus mektuplarında şöyle yazar: “Tanrı öz Oğlu’nun ‘Abba! Baba!’ diye seslenen Ruhunu yüreklerinize gönderdi” (Gal. 4:6; krş. Rom. 8:15). Ve burada ne kadar tuhaf bir sözcük kullandığını fark ettiniz mi? Pavlus bütün mektuplarını Grekçe yazar, ama burada Aramice bir sözcük olan “Abba” sözcüğünü eklemiştir. Neden? Neden birdenbire farklı bir dilde bu sözcük kullanılmıştır?

Kutsal Yazılar’da bu terimin geçtiği başka bir yer daha vardır. Markos 14’te İsa’nın öldürülmeden önceki gece bahçede dua ettiği yere dönerseniz, orada İsa’nın Babası’yla özel olarak konuştuğunu ve “Abba, Baba” dediğini duyarsınız (36. ayet). Pavlus bize “oğulluğun” Baba’yla Oğul’un kendisinin sahip olduğu ilişkiye sahip olmak anlamına geldiğini elinden geldiğince kişisel olarak göstermektedir. Tıpkı İsa’nın her zaman yaptığı gibi, biz de şimdi Baba’nın huzuruna çıkıyoruz!

“Abba”: Bu İsa’nın Babası için kullandığı kişisel isimdir ve bunu bizimle paylaşır. Bu samimi bir sözcüktür. İsa’nın bizimle paylaştığı şey budur: çocuksu bir yakınlık, güven ve sevgi.

Tanrı'nın sevgili bir çocuğu olduğumu bilmek beni duayı Tanrı'ya giden bir merdiven, O'nun lütfuna erişmek için yaptığım bir uygulama olarak düşünmekten korur. Hayır, dua beni daha çok kabul gören biri yapmaz. Dua etmek, bana zaten verilmiş olanı takdir etmede büyümeştir. Mesih'le birleştiğimde, O'nda, sevilen bir oğul olurum; ve Babam beni dinlemekten zevk alır. Ve Babamızı için dua tütsü gibidir. O'nun için hoş bir kokudur. Başka bir deyişle, duymaktan ve yardım etmekten zevk alır.

Jean Calvin, bizim sanki İsa'nın ağzı aracılığıyla dua ettiğimizi söylemiştir. Baba her zaman sevgili Oğlu'nun dualarını duymayı arzulamıştır ve biz de O'nun adıyla dua ederiz. Oğul bize dua etmemiz için kendi adını verir, böylece biz de O'nun gibi dua ederiz. Baba ve Oğul arasındaki bu ilişki bizim zevk almak için dahil olduğumuz şeydir ve duada yaptığımız şey budur. Ve böylece, bir kez daha, dua imanı uygulamaktır: Günahkâr olduğum hâlde O'na gelebileceğime dair neredeyse inanılmaz vaadine inanmaktır. En Yüce Olan'ın benim sevgi dolu Babam olduğuna inanıyorum.

Kardeşler, İblis bizimle burada savaşmayı sever. Şöyle fısıldayacaktır: "Dua edemezsin! Kutsal bir Tanrı senin gibi bir günahkârı neden dinlesin ki?" Onu dinlemeyin. Dua etmeden önce kendinizi hazırlamanız gerektiğini düşünmeyin. Kendinizi dua edemeyecek kadar günahkâr ya da ruhsal olarak çok soğuk hissediyorsanız, merhamet dileyin. Lütuf tahtına seslenin. Sözleriniz kesinlikle Babamız'ın sevgi dolu kulaklarına gidecektir.

Ve eğer hâlâ dua edemeyeceğinizi düşünüyorsanız, çarmıha bakın. Çarmıh, çocuklarının dualarını duyacağına dair Tanrı'nın verdiği garantidir. Bu yüzden dua ederken Mesih'in kanına bakın. Günahlarınızı nasıl örttüğünü görün. Cennete giden yolu nasıl açtığını görün. Sizi nasıl sevdiğini görün. Sizden haber almak için can attığından şüphe edebilir misiniz?

Babanıza gidin: O sizi duyacağını ve yanıt vereceğini vaat etmektedir.

Şimdi İsa'nın dua etmemize yardım etmek için kullandığı bir sonraki sözcüğe bakalım.* Diyor ki, "Şöyle dua edin: 'Göklerdeki Babamız.'" Bu iyi yürekli Babamız, tüm yaratılışın Göksel Kralı, Her Şeye Egemen Rab'dir.

Union Teoloji Okulu'nda (Union School of Theology) Hristiyan önderler yetiştirmek için bir doktora programımız var ve bunu Amsterdam Özgür Üniversitesi (Free University of Amsterdam) ile ortaklaşa sunuyoruz. Amsterdam Özgür Üniversitesi, 20. yüzyılın ilk yıllarında Hollanda Başbakanı da olan büyük Calvinist teolog Abraham Kuyper tarafından kurulmuştur. Üniversitenin açılış konuşmasında Kuyper şöyle demiştir: "İnsan varlığımızın tüm alanında, Her Şeye Egemen olan Mesih'in 'Bana ait!' diye haykırmadığı bir santimetrekare bile yoktur."

Gerçekten de evrendeki her molekül Tanrı'nın buyruğuyla hareket etmektedir. O'nun kontrolü dışında hiçbir güç, hiçbir yetki yoktur. Bir salgın ya da kriz onu endişelendirmez: Her şey O'nun elindedir ve O'nu kendi yüceliği için kullanır. Bu yüzden dua etmek için O'na geldiğinizde, Babanız'a cesaretle gelin ve güvenle gelin, çünkü O her şeye hükmeder.

John Newton, "Dua Etmeye Teşvik" ("Encouragement to Pray") başlıklı bir ilahisinde bunu şöyle ifade eder:

* *Editörün notu:* Ayetin orijinal Grekçesinde ve yazarın kullandığı çevirisinde "Babamız" ifadesi "Göklerdeki" ifadesinden önce gelir.

Bir Kral'a gelmektesiniz–
 Yanınızda büyük ricalar getiriniz.
 Çünkü O'nun lütfu ve gücü öyle büyük ki,
 Fazla olamaz kimsenin dileği.³

Elbette John Newton'ı hiç tanımadım, ancak pastör-teolog John Stott ile birlikte hizmet etme ve bir kitap yazma ayrıcalığına sahip oldum. Stott bir keresinde tatildeyken küçük bir köy kilisesini ziyaret ettiğini söylemişti. Gözlemlediği şey şuydu:

Pastörün edeceği duaya geldiğimizde, pastör tatilde olduğu için dua zamanını pastör olmayan bir kardeş yönetti. O da pastörün iyi bir tatil geçirmesi için dua etti. Bu iyi bir şey. Pastörler tatilleri iyi geçirmeli. İkinci olarak, kilisenin doğum yapmak üzere olan bir kadın üyesinin güvenli bir doğum yapması için dua etti. Üçüncüsü, hasta olan başka bir kadın için dua etti ve sonra dua bitti. Hepsi bu kadar. Hepsi yirmi saniye sürdü. Kendi kendime dedim ki, burası bir köy Tanrısı olan bir köy kilisesi.⁴

Şimdi, kardeşler, kilise çoğu zaman korkusuz imanıyla, imkânsızlıklar karşısında cesurca dua etmesiyle tanınmıştır. Ve Rab bunun için halkını kutsamıştır. Şimdi size yalvarıyorum: Bunu kaybetmeyin. Küçük bir tanrıya küçük dualarla yetinmeyin. Dünya gibi endişeli olmayın, herkes gibi sorunlardan kaçıp saklanmayın. Çünkü Babamız bir köy tanrısı değildir.

Kendi gözünüzle görebileceğiniz küçük şeyler için temkinli dualar etmeyin. Bir Kral'a geliyorsunuz: Yanınızda büyük ricalar getirin. Tanrı'ya bakışınız ne kadar büyük olursa, O'ndan o kadar çok şey beklersiniz. Ve Tanrı'dan ne kadar çok şey beklerseniz, o kadar

çok alma ihtimaliniz olur. Dua ederken, dua etme eylemini düşünmeyin. Dua ettiğiniz Kişi'ye odaklanın. Kimin huzuruna çıktığınızı hatırlayın; çünkü gözleriniz göklerdeki Babamız'ın muhteşem egemenliğini gördüğünde, dualarınız daha da büyüyecektir. O bir köy tanrısı değildir.

Ancak İsa'nın bize "Şöyle dua edin, 'Göklerdeki Babamız'" diye öğretirken kullandığı önemli bir sözcük daha vardır. O *bizim* göklerdeki Babamız'dır. Sadece benim Babam değil, *bizim* Babamız.

Matta 9. bölüm 36. ayetten itibaren kaydedilen o zamanı hiç merak ettiniz mi? Orada şöyle okuyoruz: "[İsa] kalabalıkları görünce onlara acıdı. Çünkü çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandılar. O zaman İsa öğrencilerine, 'Ürün bol, ama işçi az' dedi, 'Bu nedenle ürünün sahibi Rab'be yalvarın, ürününü kaldıracak işçiler göndersin'" (36-38 ayetler).

Peki, İsa neden öğrencilerinden böyle dua etmelerini istedi? Bu duayı elbette O edebilirdi. Ve O'nun bir duası onların hepsinden daha etkili olmaz mıydı? Ama onların da kendisine katılmalarını, kaygılarını paylaşmalarını, dualarını ve hizmetini paylaşmalarını ister.

İşte biz de dua ederek bunu yapıyoruz: Oğul'un Babası'yla olan paydaşlığına katılıyoruz, O'nun dünyaya yönelik hizmetine katılıyoruz. Onunla birlikte dua ediyoruz, "Babamız." Ve bu ne de büyük bir güven vermektedir!

Ve *bizim* Babamıza dua ediyoruz, çünkü O bizi Baba'nın *ailesi* olarak kendisiyle *bir araya* getirmektedir. Birlikte dua ettiğimizde, bu; cennetin yeryüzündeki yansımasıdır, tahtın etrafında toplanmaktır. Bu, tek Babamız'ın önünde diz çökmek için tek bir ruhla ne zaman ve nerede bir araya gelirsek gelelim geçerlidir.

O zaman birbirimiz için ettiğimiz dualar birbirimize olan sevgimizi artırır. Aile paydaşlığımızı daha fazla hissederiz. O zaman İsa'nın kazanmak için öldüğü şeyi dışa vururuz: Biz İsa'nın kanıyla birleşmiş, tek bir Ruh'u paylaşan, gözlerini aynı egemen lütuf tahtına dikmiş, dünyanın her yerine yayılmış bir aileyiz.

Sevgili kardeşlerim, dua ederken tüm dünyadan ne kadar farklı olduğumuzu gösteriyorsunuz. Bizler yardımdan mahrum endişeli insanlar değiliz. Kendimizi korumak ve kutsamak zorunda kaldığımız bir durumda kendi başımıza bırakılmadık. Bizi belki duyan belki duymayan uzak bir tanrıya umutsuz dualar eden yalnız insanlar değiliz. Cesaretle ve sevinçle dizlerimizin üzerine çökeriz. Ve korkusuz imanla "Göklerdeki Babamız" diye dua ederiz.

Tanrı'nın Baba yüreği, O'na seslenen herkese yakındır. Ve aynı Baba yüreği dünyayı yöneten asayı da elinde tutar.

Alçakgönüllülüğü İçtenlikle Benimseyin

“Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın.”

– Filipililer 2:3

Gerçek Hristiyan dürüstlüğünün, tutarlılığının ve bütünlüğünün temelinde alçakgönüllülük yatar. Son yıllarda Hristiyanlığın adını lekeleyen tüm gurur ve güç politikaları göz önüne alındığında bu kulağa boş ve hatta saçma gelebilir. Ve durum sadece gözle görülür rezilliklerden ibaret değildir. Biz Müjdedi Hristiyanlar Sözün insanlarıyız: bizim işimiz öğrenmektir. Ancak öğrenmek çok kolay bir şekilde kibri teşvik eder. Bir de gerçeğe sahip olduğumuza dair inancımız var ki, bu tutum birçok kişinin kaçıp başka yerlere sığınmasına neden olan bir tür ferisice hata bulmaya dönüşebiliyor.

John Stott şunu savunmuştur: “Müjdedi Hristiyan inancının doğurduğu (ya da doğurması gereken) en üstün nitelik alçakgönüllülüktür.” Yine de, “Müjdedi akım içerisindeki insanlar genellikle gururlu, kibirli, küstah ve kendini beğenmiş olarak görülürler” diye itiraf etmiştir.¹

Oysa Müjde'nin üzerimizdeki etkisi ne olmalıdır? "O büyümeli, bense küçülmeliyim" (Yu. 3:30). Çünkü Müjde'de diri, Üçlülük Tanrısı'nın yüceliği ortaya çıkar ve O'nun ışığında biz yaratıklar ve günahkârlar ne kadar zavallı olduğumuzu görürüz.

Filipililer 2:1-13 ayetlerinde alçakgönüllülüğün sırrını ve gerçek hizmet ve önderliğin özünü görürüz.

Her şeyden önce, Pavlus'un burada ne yaptığına bakın: O'na hayran olabilmemiz için Mesih'i bize sunmaktadır. Bu, Pavlus'un sözcüklerinde, Mesih'in bu betimlemesini nasıl ifade ettiğinde açıkça görülmektedir: Okuyucularını etkilemeyi amaçlamaktadır. Bizim uğrumuza çarpmıha kadar kendini alçaltan büyük Gök Prensi'ne dair bu tarifi okuduğunuzda, sonuç olarak sizin de gönüllü olarak diz çökmeniz, O'nda olan bu düşünceye sahip olmanız beklenir.

İşte ben buna iyi teoloji derim! İşte hakiki Hristiyan hizmetinin tüm amacı budur. Kendimizi öğrenmeye adanmak bizim için bir zevktir, ancak beynimizi Kutsal Yazılar'da bize sunulan Mesih'in bilgisiyle doldururken, sadece öğrenmek için öğrenmeye çalışmayız; bunun yerine, zihnimizi Mesih'in görünümüyle doldururuz, böylece O'nun önünde hayranlıkla eğilebiliriz.

Helmut Thielicke'nin *Genç Teologlar İçin Küçük Bir Alıştırma (A Little Exercise for Young Theologians)* adlı küçük bir kitabını size hararetle tavsiye ederim. Kitapta Thielicke, genç teoloji öğrencilerinin "teolojik ergenlik" adını verdiği oldukça kötü bir aşamadan geçmeye eğilimli olduklarını söylüyor. Bu, biraz çalıştıktan sonra kendinizi arkadaşlarınızdan ve ailenizden daha fazla teoloji ve Kutsal Kitap bilirken bulduğunuz aşamadır. Bilginiz Kutsal Kitap çalışma grubundaki herkesi geride bırakır ve bu teolojik adrenalin patlamasını hissedersiniz.

Bazen eğitimlerinin ikinci yılındaki öğrencileri tanımlamak için kullanılan harika bir sözcük vardır. Onlara “sophomore” (ikinci sınıf öğrenciler) denir. Bu kelime Grekçe iki kelimenin bir araya gelmesinden oluşur: σοφός (sophos), yani “bilge” ve μωρός (moros), yani “aptal”. İkinci sınıflar “bilge aptallar”dır. Bir yıl boyunca aldıkları eğitimle kendilerini herkesten daha bilgili ve zeki birer teoloji dehası gibi hissederler. Ancak az bilgileri onları yanıltmış ve şişirmiştir. Zannettikleri gibi henüz gerçekten bilge değillerdir ve hâlâ aptallık barındırmaktadırlar.

Kendinizde bu kendini beğenmişlik eğilimini fark ederseniz, çok dikkatli olun; çünkü bu gurur Filipililer’de Mesih’i tanımlayan şeyin tam tersidir. O, üstün gücün Sahibi olarak, üstünlüğünü kendine hak saymaz, aksine başkalarının kutsanması için kendini ortaya koyar. Mesih gerçek hizmetin doğasını bu şekilde tanımlar. Bu, Mesih’e benzemeyen bir şekilde Mesih’e gerçek anlamda hizmet edemeyeceğiniz anlamına gelir.

Püritenler bir pastörün etrafındaki “tentür” ya da atmosfer hakkında konuşmayı severlerdi. Bu, kolayca gözden kaçan bir nitelik için akıllıca bir endişeydi. Pastörün hizmetini tanımlayanın sadece yetenekleri ve yetkinliği olmadığını görmüşlerdir. *Karakteri*, insanların tam olarak ne olduğunu anlayamasalar bile fark edebilecekleri özel bir atmosfer yaratır. Şefkati, gururu, sabrı, sinirliliği; her biri kilisenin havasını en az öğretişi kadar belirleyebilecek özel bir koku yayar.

Tüm bu nitelikler arasında gurur özellikle kötücüdür. Teolojik uğraşlara çağrılmış olan bizler haklı olarak teolojik gücü arzulayabiliriz. Ancak bu gücün *kaynağı* bir fark yaratır. *Kendi içinde* güçlü bir adam, acı çeken bir Kurtarıcı’yı çok nadiren ilan edebilir. Onun gücü, Mesih’in kendisine olan merhametinin derinliğini kabul

edemeyeceği anlamına gelir. Onun parlaklığı Mesih'ininkinin önüne geçer.

Günahkârda lütfun ilk işi, eski adamın yok edilmesi ve onun övünen ve aldatıcı öz güveninin ve öz sevgisinin yıkılmasıdır. Tüm doğal suçluluktan kaçışımız –tüm suçu başkasına atma ve bahaneler, tüm “hatalar yapıldı, ama benim tarafımdan değil”– sona erer. Artık kendimize değil, yalnızca Mesih'e güvenebilmemiz için kendimizden koparılırız.

Bu, gerçek güzellik ve doğrulukla giyinmemizi sağlayan soyunmadır. Arınmaya olan ihtiyacımızı görmemizi sağlayan aydınlanmadır.

Mesih'in bilgisi bize sadece kafamızda dolaşması için değil –ve kesinlikle bizi şişirmek için değil– ama yüreğimizi ve karakterimizi dönüştürmek için verilmiştir. Tüm bildiklerimizin nihai amacı O'nu sevebilmemiz ve O'na daha çok benzeyebilmemizdir.

Eğer bunu görmezden gelerseniz ve eğitiminiz sırasında Mesih'e benzerlik konusunda kendi gelişiminizin önemine sadece sözde önem verirsiniz –eğer eğitiminizi sadece daha baskın, daha etkileyici olmak için etkin bir şekilde kullanırsanız– bunun yerine eğitiminizi bırakmanız muhtemelen en iyisi olacaktır. Çünkü dünyaya Mesih'in yolunu değil, kökü şeytani olan bir gururu modellemiş olursunuz.

Bu da bizi burada gördüğümüz ikinci şeye getiriyor: Pavlus bize Mesih'in bu tanımını bizi dönüştürmek için verir. Özellikle de Mesih'in alçakgönüllülüğünü paylaşmamızı ister (2:5). Bu öğüt her Hristiyan içindir, ama özellikle kendilerine güç verilenler, yüksekte tutulanlar için geçerlidir.

Ve kilise içinde yüksekte tutulanlar genellikle teolojik eğitim almış olanlardır. Eğitiminizi tamamladığınızda ya da daha fazla te-

olojik bilgi edindiğinizde yapacağınız şey her ne olursa olsun, neredeyse kesinlikle size daha fazla güç, daha fazla yetki verilecektir; insanlar sizi bir podyum üzerine koymaya çalışacaktır.

Onlara izin verecek misiniz?

Başarı son derece baştan çıkarıcıdır. Başarının peşinden koşarsanız, yeterince çabalarsanız, ona tutunursanız ve kendinizi öne çıkarırsanız, genellikle kendinize bir isim yapabilirsiniz. Ancak kilisenin hikâyesi trajik bir şekilde, karakter eksiklikleri nedeniyle çökmüş olan fevkalade yetenekli önderlerin uyarı niteliğindeki hikâyeleriyle doludur. Bu önderler Mesih için yanan bir yürek ve sevgiyle *yola çıkmış* ve bu nedenle kendilerine fırsat verilmiş, övülmüş, güç verilmiş önderlerdir. Ama sonunda, bunu kaldıracak karaktere sahip olmadıkları kanıtlanmıştır.

Eğer Kutsal Yazılar, Hristiyan tarihi ve doktrini hakkındaki bilginizde derinleşiyorsanız, o zaman size fırsatlar, güç ve övgü verilmesini bekleyebilirsiniz. Soru “Bu olacak mı?” değildir. Asıl soru, bu gerçekleştiğinde, size ne kadar verilirse verilsin bununla başa çıkabilecek Mesih’e özgü hizmetkâr yüreğini geliştirmiş olacak mısınız? Ve size ne kadar çok verilirse, eğer güç istismarcısı olmayacaksanız, eğer düşmeyecekseniz, o kadar çok alçakgönüllülüğe ihtiyacınız olacaktır.

Ne kadar yetenekli olursanız, ne kadar çok güç ve yeteneğe sahip olursanız, dünyada o kadar çok iyilik yapabileceğinizi görebilirsiniz; ama aynı zamanda o kadar çok zarar da verebilirsiniz. Ve izleyeceğimiz yol kimin düşüncesine sahip olduğunuza bağlıdır. Kendi düşüncenizi mi takip edeceksiniz? Yoksa Tanrı’yla hak ettiği eşitliği hak saymayan ama kendini boş kılan Mesih İsa’nın düşüncesine mi sahipsiniz? Büyük yarar ya da büyük zarar buna bağlıdır. Özellikle de kendinizi doğuştan hırslı olarak tanımlıyorsanız, ister

yavaş ve ince ister hızlı ve yıkıcı olsun, felaket gerçekleşmeden önce gururunuzu öldürün.

Üzülerek söylemeliyim ki, gurur ve ondan kaynaklanan güç suistimalleri bugün kilisenin önderliğinde her yeredir: kendine hizmet, güç oyunları, manipülasyon. Ve Mesih'e benzemeyen önderlerin Mesih'in halkına verdiği zarar hesaplanamaz.

Oturduğunuz yerden bu çok açık görünebilir. Hepimiz bir zamanlar saygı duyulan kilise önderlerinin ani ve aleni düşüşlerinden yakınmışızdır. Ancak bu düşüşlerden önce gelen eylemler ve tutumlar o kadar kolay tespit edilemez. Gençken ve henüz zorba, kendini beğenmiş ya da diktatör önderleri eleştirecek güce sahip değilken bazen bu kolay olabilir. Ancak yüzeyde gördüğümüz şey sorunun kökeni değildir: yıllar içinde daha derin bir yörünge belirlenir. Kimse göremeden çürüme başlar. Ve aynı şey her birimizin içinde de olabilir.

Öyleyse, gözlerinizi güzel ve kusursuz önderimiz Mesih'e dikin. O'nun alçakgönüllülüğünün ne kadar çekici olduğunu görün ve şimdi alçakgönüllü, Mesih gibi önderler olmaya karar verin, kardeşler. O'nun alçakgönüllü cömertliğine duyduğunuz sevgi, gururunuzla karşı kılıcınız olsun. Gurur bizi başkalarını kullanmaya, yaşamlara ciddi zararlar vermeye ve tüm dünyada Mesih'in adını lekelemeye götürür.

Beni yanlış anlamayın: Güç ve fırsatlardan, bunları nasıl kötüye kullanabileceğiniz korkusuyla kaçmanız gerektiğini söylemiyorum. Hayır, çalışın, öğrenin, teolojik açıdan başarılı olun ve Mesih'i tanıtmak için tüm gücünüzle çabalayın. Size verilen fırsatları değerlendirin. Ancak kendi yüceliğiniz için çalışmaya doğru ince bir kayma olup olmayacağını çok dikkatle izleyin.

Bu noktada durup merak edebilirsiniz: Ama Mesih'in gelininin, kilisesinin, büyük bir reform vizyonuna sahip olması gerekmiyor mu? Mesih'in adını duyurmak için duyulan sağlıklı arzuyla alçakgönüllülük nasıl bağdaşır?

Mesele de tam olarak budur. Kendisinden çokça söz etmemiz gereken kişi Mesih'tir. Odak noktamız insanların bizim hakkımızda ne düşündükleri –yorumları, eleştirileri ya da fikirleri– değil, Tanrı'nın ne yaptığı olmalıdır. Şüphesiz çevremizdekileri dinlemeli ve onların bakış açılarını dikkate almalıyız. Sürünün çobanları sürülerini yakından tanırlar. Ama övünmemiz başkalarının bizim başardığımızı fark etmesiyle değil, çarmıhla olur.

Filipililer 2'nin menteşesi 5. ayettir. Ancak 3. ve 4. ayetler bizi yönlendiren bağlamı sağlar: "Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayсын. Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetсин."

Pavlus burada sadece bireysel yürekler için değil, Mesih'in bedeni için de endişe duyduğunu belirtir. Ve bu iki yönlü bir yoldur. Birincisi, Mesih'in hizmetkâr düşüncesine sahip değilseniz, başkalarının çıkarlarını gözetmek yerine sadece kendi çıkarlarınızı gözetirsiniz. Bu da zararlı bir tek adamlık ve rekabet kültürü doğurur. Ve burada teoloji öğrencilerinin ödev notlama sisteminin tehlikelerine dikkat etmeleri gerekir. Çalışmayı notlandırmanın sizin nasıl ilerlediğinizi değerlendirmenize yardımcı olması, mükemmellik için çabalamayı teşvik etmesi beklenir; bunlar iyi ve önemli amaçlardır. Ancak günahlarımız yüzünden bunu, aramızdaki sağlıksız rekabeti beslemek ya da sadece gurur için bir temel oluşturmak için kullanabiliriz.

O noktaya gelmeyin! Mükemmel işler yapmaya çalışın ama kardeşlerinizden *üstün gelmeye* çalışmayın. Hayır, gelin, hep birlikte başkalarının çıkarlarını gözeten bir kültür geliştirelim. İyi günde ve kötü günde birbirimizi önemsemekle öne çıkan sıcak bir paydaşlığa – Mesih’in yüceliği uğruna verilen mücadelelerde birbirlerine destek olacak kardeşlerden oluşan bir gruba– sahip olmak için birlikte mücadele edelim. Bunu yaparsak, dışarıya doğru dalgalanacak ve gelecek nesillerdeki kiliselerin önderliğini güçlendirecek daha geniş bir paydaşlığı bir düşünün.

Bu topluluk meselesinin diğer bir yönü de şudur: Gurur topluluğu bozar, ancak topluluk da gururu bastırmaya yardımcı olabilir. Bu konuda birbirimize destek olabiliriz. Üniversitede geçirdiğim zamanın bana kazandırdığı en iyi şeylerden biri iki dostluk oldu. Bu iki arkadaşım hâlâ yılda üç kez buluşur ve birbirimize ruhsal açıdan ne durumda olduğumuzu sorarız. Bu sohbetler benim için bir can simidi, bir vaha oldu. Her birinizin böyle arkadaşlar bulduğunu görmeyi çok isterim. Çalışırken sıcak dostluklar geliştirin; çevrenizde, yüreğinizin yanlış yöne döndüğünü gördüklerinde bunu size söyleyecek kadar sizi seven başkaları olsun.

Pavlus’un bizi Mesih’in alçakgönüllülüğünü paylaşmaya çağırdığını (5-11. ayetler) ve birlikte bu konuda birbirimize yardımcı olabileceğimizi gördük (3-4. ayetler). Şimdi “nasıl” sorusunu ele alan bölümün kenarlarını düşünelim: Pavlus nasıl değişebileceğimizi düşünüyor? Doğal, ölümcül gururumuzu ve bencil hırslımızı Mesih’e benzer bir yürekle nasıl değiştirebiliriz?

Pavlus 1. ayete şöyle başlar: “Böylece Mesih’ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh’la bir paydaşlık varsa, [o zaman...]” Burada ne öğrettiğini anlıyor musunuz? Kişisel dönüşüm Mesih’in bilgisiyle başlar ve biter; O’nu tanımanın verdiği rahatlık

ve teşvikten kaynaklanır. Kendimizi alıp Mesih gibi yapma kabiliyetine doğal olarak sahip değiliz. Ancak Ruh gözlerimizi Mesih'i takdir etmek için açtığında, O'nun gibi olmak isteriz; çünkü O'nun sevgi dolu alçakgönüllülüğünün bizim ufak hesaplı çıkarıcılığımızdan daha güzel olduğunu görürüz.

Mesih'i tanımak O'ndan zevk almaktır. Peki gerçek zevki nerede bulursunuz? Eğer kendinizden zevk alırsanız, yanlış olanı doğru olanın yerine koyarsınız. Kendinden zevk almak kendini kandırmanın bir biçimidir. Ama Tanrı'dan zevk aldığımızda, O'nun ayaklarına kapanırken gururumuz da yok olur.

Pavlus'un Mesih'i bu şekilde tanımlamasının ve nasıl değişmemiz gerektiği konusunda bizi teşvik etmesinin nedeni budur: Mesih'e bakın! O'nun ne kadar tatmin edici olduğunu ve yollarının ne kadar muhteşem olduğunu görün ve gururdan kurtulun. 12. ayette Pavlus bunu kurtuluşunuzu "sonuca götürmek" olarak adlandırır.

Bu, daha küçük ölçekte de olsa, gerçekten alçakgönüllü, Mesih benzeri yaşlı bir Hristiyan önderle tanıştığınızda gerçekleşir. Bu etkileyici bir deneyim değil midir? Bundan etkilenmemek elde değildir. Ve bu yaşamın güzelliğini kavradıkça, içten içe siz de böyle olmak istersiniz. Bir insanın alçakgönüllülüğü diğerine ilham verir. Gözlerimizi Mesih'e diktiğimizde bu durum ne kadar daha fazladır!

Bunun en doğru olduğu yer Mesih'in çarmıhta kendini alçaltmasıdır. Çarmıhın dibinde günahımız açığa çıkar; öldürülürüz; Tanrı'nın lütfu açığa çıkar; yeni yaşama kavuşturuluruz. Sadece ne kadar günahkâr olduğumuzu fark ettiğimizde lütuftan zevk alırız. Kendinizi beğenmiş bir şekilde ne kadar büyük bir günahkâr olduğunuzu unuttuğunuz anda, Tanrı'nın lütfu sizi hayrete düşürmez olur. Şu soru, ruhsal sağlığınız için iyi bir turnusol testidir: *Tanrı'nın lütfu sizi hâlâ hayrete düşürüyor mu? Tanrı'nın lütfunu*

tattıktan sonra, günahkârlığınızı tamamen unutmak istemezsiniz, çünkü günahkârlığınız Tanrı'nın merhametini vurgular.

Çarmıhta dürüstlüğü geliştiririz. Çarmıh'tan uzaklaştığımızda, kibir ve hilekârlık geri gelir. Ama çarmıha geri döndüğümüzde, mükemmel ya da olduğumuzdan daha iyiymişiz gibi davranmak istemeyiz. Sadece başarısızlıklar için olan lütfu isteriz.

Çarmıhta lütfkârlık geliştiririz. Lütfu aldıktan sonra, lütufkâr oluruz. Orada başkalarının tökezlemelerine karşı merhamet geliştiririz. Ve çarmıh, aldanmış gururumuzu ezerek, başkalarının gelişmesine izin vermemizi sağlar. Çarmıhın dibinde durduğumda, başkalarını aşağı tutmak ya da rekabet etmek zorunda değilim. Onların yeteneklerinin parlamasını isterim.

Kapanışı Şununla yapacağım: Güç bize *başkalarına hizmet edebilmemiz için* verilmiştir. Bu nedenle, bir an için kulağa Oliver Cromwell gibi gelebilirsem, Mesih'in bağlarında size yalvarıyorum: Mesih'te büyümeye çalışın. Bunu yapmak için de çarmıha yakın durun.

Arkadaşlığa Değer Verin

“İki kişi bir kişiden iyidir, çünkü emeklerine iyi karşılık alırlar. Biri düşerse, öteki kaldırır. Ama yalnız olup da düşenin vay haline! Onu kaldıran olmaz. Ayrıca iki kişi birlikte yatarsa, birbirini ısıtır. Ama tek başına yatan nasıl ısınabilir? Yalnız biri yenik düşer, ama iki kişi direnebilir. Üç kat iplik kolay kolay kopmaz.”

– Vaiz 4:9–12

Bugün hepimiz Thomas Carlyle’in akıntısının etkisinde yüzüp gidiyoruz. On dokuzuncu yüzyılın büyük tarihçisi ve çok yönlü düşünürü Thomas Carlyle, “tarihin büyük adamları” teorisyle ünlüdür. Bunu şu şekilde açıklamıştır:

Evrensel Tarih, yani insanın bu dünyada başardıklarının tarihi, en temelde burada çalışmış olan Büyük Adamların Tarihi’dir. Bu büyük adamlar, insanların önderleriydi; genel insan kitlesinin yapmaya ya da ulaşmaya çalıştığı her şeyin modelleyicileri, örnekleri ve geniş anlamda yaratıcılarıydı... Dünya tarihinin tüm dönemlerinde, Büyük Adam’ın kendi döneminin vazgeçilmez kurtarıcısı –onsuz yakıtın asla yan-

mayacağı ateşleyici– olduğunu görürüz. Dünya Tarihi, daha önce de söylediğim gibi, Büyük Adamların Biyografisi'dir.¹

Başka bir deyişle, Carlyle'in gördüğü gibi, tarih Sezar, Şarlman, Napolyon, Washington tarafından yönlendirilir ve şekillendirilir; aslında tarih onlardır. Düşüncelerimiz büyük adamlar tarafından şekillendirilir: Platon, Newton, Nietzsche, Darwin, Marx. Hristiyanlar olarak kilise tarihine ve tarihsel teolojiye bakışımız da bunu besleyebilir. Bazen bu konulara teolojik ve pastörel büyüklerin bir araştırması olarak yaklaşırız: Athanasysus, Augustinus, Aquinas, Luther, Calvin, Edwards.

Ve hiç kuşkunuz olmasın, bu adamlarla gerçekten zaman geçirmek istiyorum; ve eğer kilise tarihinin iyi bir öğrencisiyseniz, kesinlikle geçireceksiniz! Ancak bu yaklaşımda bir tehlike de var; yani, kilisenin büyümesinin büyük adamlardan ibaret olduğu izlenimini edinme tehlikesi.

Ve bu sadece tarihi incelerken ortaya çıkan bir tehlike değildir: Kilisenin kendisi de bir "büyük adamlar" kültürü hâline gelebilir. Konferanslardaki büyük isimlerin çekiciliğini düşünün; satın aldığımız kitapların arkasındaki tüm o isimleri düşünün; kimin çevresinde olmak istediğinizi ve kimin ismine atıfta bulunmak istediğinizi düşünün: "O benim öğretmenimdi" ya da "Bir keresinde onunla yemek yemiştim." Bir tartışmayı kazanmak ve kendi bakış açımızı desteklemek için büyük isimleri nasıl kullandığımızı düşünün.

Tüm bunların yanlış olduğunu söylemiyorum. Güvendiğimiz önderlere sahip olmanın doğru bir yanı var. Ancak kilise hizmetine girecek genç önder adayları için bu hiyerarşik, "bireye odaklanan" düşünce tarzında bir tehlike vardır. Hedeflerinizi saptırabilir. So-

nuçta, haklı olarak verimli olmak istiyorsunuz ve eğer Tanrı büyük adamlar aracılığıyla böyle çalışıyorsa, o zaman siz de büyük bir adam olmak istersiniz.

Müjde görüşünüz sadece kişisel yücelik arzusuna dönüşmekle kalmaz; “büyük adamlar” teorisi sizi bir tek tabanca olma; bir kahraman; yalnızlığında muhteşem, uzaktan hayranlık duyulacak görkemli ve yalnız bir meşe ağacı olma yoluna sokabilir.

Ancak kilisede gördüğüm uygulamadaki en büyük sorunlardan biri, pek çok kilise önderinin yalnızlığıdır. Buna katkıda bulunan pek çok faktör var, ancak bunlardan biri de ruhsal gelişimin yalnızca ya da esas olarak yüksekteki bireylerin amaçlı ve etkili eylemleriyle gerçekleştiği düşüncesidir.

Lütfen açık olmama izin verin: Birçok büyük insanın dehasını küçümsemek istemiyorum. Kilise tarihi boyunca ve hatta Kutsal Kitap’taki anlatılarda, kilisenin ihtiyaç duyduğu özel önderliği ya da reformu sağlayanlar genellikle Tanrı tarafından yetiştirilen istisnai kişiler olmuştur. Elbette bunu bir Luther’de, bir Lloyd-Jones’da, bir Stott’da ve diğerlerinde görüyoruz.

Ancak kilise bu büyük adamlardan birine sahip olduğunda bile, bu adamlar hiçbir zaman yalnız olmamışlardır. Aslında, sorunlar tam da yalnız olduklarında ortaya çıkar. Gerçekten de, kilise tarihi boyunca, emektaşlık ruhsal kutsama zamanlarının merkezinde yer almıştır.

Örneğin, teolojide Augustinus, Luther ve Calvin’in etrafındaki dostlar galaksisini düşünün. Müjde hizmetlerinde aklımıza hemen William Carey gibi bir Müjde hizmetkârı kahraman gelebilir ama onun etrafındaki arkadaş çevresini hatırlamakta başarısız oluruz: Andrew Fuller, John Sutcliff, Samuel Pearce ve John Ryland. Ya da Billy Graham’ı ele alalım. Nasıl ki Carey bu arkadaşları olmadan

asla Carey olamazsa, Billy Graham da Cliff Barrows, George Beverly Shea, Wilsonlar ve Leighton Ford olmadan bildiğimiz Billy Graham olamazdı.

John Stott'un burada, Galler'de Dick Lucas ve Richard Bewes ile bir şeyler yazmak için bir araya gelmeyi ne kadar sevdiğini ve diğerlerini de nasıl bilinçli bir şekilde beslediğini düşünüyorum. Evet, kilise tarihinde tekrar tekrar, ortak bir vizyon etrafında bir araya gelen bir grup kardeş olduğunu görüyoruz. Onlar sadece tanıdık ya da emektaş değillerdir; onlar arkadaşları ve birbirlerini cesaretlendirir ve teşvik ederler.

Ve bazen bu kardeşler grubunda önde gelen bir büyük adam olmadığını fark ederiz. Püritenleri düşünün: Bir anlamda, evet, Püritenler arasında pek çok büyük adam vardı, pek çoğu yeni önderleri şekillendirmek ve yetiştirmek için iyi konumdaydı. Ama bu tek bir adamın etrafında oluşan bir hareket değildi. Geniş çapta paylaşılan bir vizyondan doğan bir hareket ve topluluktur.

C. S. Lewis, *Dört Sevgi* (*The Four Loves*) adlı kitabında sevgililerin birbirlerinin gözlerinin içine baktığı yerde, dostların “yan yana” durduğunu ve “ortak çıkarları” için ileriye baktığını söylemiştir.² Bu tasvir, Yeşaya'nın görüşünde *birbirlerine* “Kutsal, kutsal, kutsal” diye haykıran serafırları akla getirmektedir (Yşa. 6:3).

Reform Paydaşlığı (Reformation Fellowship) hizmetini işte bu nedenle başlattık: arkadaşları ortak bir tutku etrafında toplamak için.

Aslında Hristiyan çevrelerde arkadaşlıktan bu şekilde bahsetmek biraz alışılmadık bir durum. Biz “ağlar” hakkında konuşuruz. “Paydaşlık” hakkında konuşuruz. Ancak her ikisi de ilişki olarak oldukça içi boş veya soğuk ifadeler olabilir. “Ağ” kurmak sadece bir işi halletmek için bir kişiyi kullanmak ya da daha sonra bir şekilde

işe yarayacağını umduğumuz yüzeysel bir bağlantı kurmak olabilir. “Paydaşlık” genellikle Hristiyanların birlikte kahve içmesinden başka bir şey değildir. Ya da bazen gerçekten Mesih’te paydaşlık yapar, Müjde uğruna birlikte çalışırız.

Daha yükseği hedeflemeliyiz. Mezmur 133, “Ne iyi, ne güzeldir, birlik içinde kardeşçe yaşamak” der (1. ayet). Bu, başkâhinin atanması sırasında sakalından akan yağ ya da Siyon dağlarından aşağı yuvarlanarak toprağı verimli kılan çiy gibidir (2-3. ayetler). Uygun bir şekilde, Yuhanna 17’deki Başkâhinlik duasında İsa, Babası’na “bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar” diye dua etmiştir (22. ayet). Çünkü yağın Harun’un başından bedenine aktığı gibi, Ruh da Başımız Mesih’ten Bedeni’ne, yani kiliseye akar. Bir oluşumuz, göksel bir güzelliğin yeryüzünde Ruh’un gerçekleştirdiği bir yansımasıdır.

Sıcak ve içten arkadaşlık, paydaşlığın en yüksek biçimidir. Cennette paydaşlığın nasıl olacağına dair bir öngörüdür. Ortaklıktır, sıcak, zengin, kişisel bir takdirle bir araya gelmektir. Bu tür bir paydaşlık, dost canlısı, kişisel bir Tanrı’ya ve tüm paydaşlığın gerçek ve kutsal bir zevk içerdiği sonsuz bir umuda tanıklık eder.

C. S. Lewis’in *Dört Sevgi* (*The Four Loves*) kitabından söz etmiştim: Acaba okudunuz mu? Eğer okumadıysanız, bir ara keyifle okuyacağınız bir kitap var demektir. Arkadaşlık üzerine yazdığı bölüm benim en sevdiğim bölümdür. Arkadaşlığa dair aydınlatıcı fikirlerle dolu bir sevinç nidasıdır.

İlginçtir ki Lewis’in değindiği ilk noktalardan biri, kurumların genellikle dostluktan hoşlanmadığı ve ona güvenmediğidir: “Kurum önderleri çoğu zaman böyle yapar. Okul müdürleri ve müdireleri, dinî komitelerin başkanları, albaylar ve gemi kaptanları, kendi altlarında olanlar arasında yakın ve güçlü arkadaşlıklar oluştuğunda kendilerini huzursuz hissedebilirler.”³

Ancak arkadaşlık, özel bir zümre ya da lobiyle aynı şey olmadığından, arkadaşlığa güvenmemeye gerek yoktur. “Gerçek Arkadaşlık,” der Lewis, “sevgilerin en az kıskanç olanıdır. İki arkadaşın bir üçüncünün, üçüncüye de bir dördüncünün katılması hoştur; yeter ki, yeni gelen kişi gerçek bir arkadaş olma niteliği taşıyın.”⁴

Lewis'e göre arkadaşlığın temeli yoldaşlıktır, ki biz genellikle “paydaşlık” terimiyle bunu kastederiz. “Ben buna Yoldaşlık ya da Girginlik demeyi tercih ediyorum” diye yazar Lewis. Yoldaşlık, başkalarıyla iyi geçinmek ve iyi çalışmak için temel bir isteklilik gerektirir.

Yoldaşlık gerekli bir başlangıç noktasıdır. Ancak bu yine de tam olarak arkadaşlık sayılmaz. Şöyle ekliyor Lewis:

Arkadaşlık, iki ya da daha fazla yol arkadaşı ortak bir içgörü ya da ilgiye sahip olduklarını keşfettiklerinde doğal bir Yoldaşlıktan doğar... İşte bu yüzden sadece “arkadaş isteyen” zavallı insanlar asla arkadaş edinemezler. Arkadaş sahibi olmanın koşulu, Arkadaştan başka bir şey istememizdir. Benim ... sadece bir Arkadaş istediğim yerde, hiçbir Arkadaşlık ortaya çıkamaz.⁵

Başka bir deyişle, arkadaşlığı yaratmak için ortak ilgi gerekir. Biri diğerini mümkün kılar.

Lewis daha sonra ortak ilginin yarattığı bu dostluğun ne olduğunu incelemeye devam eder. Ve dostların sadece müttefik olmadıklarını, sadece zor zamanlarda işe yaramadıklarını savunur. Arkadaş bundan daha fazlasını ifade eder: “Arkadaşlık gereksizdir, felsefe gibi, sanat gibi, evrenin kendisi gibi (çünkü Tanrı'nın yaratmasına gerek yoktu). Hayatta kalma (hayati) değeri yoktur; aksine hayatta kalmaya değer katan şeylerden biridir.”⁶

Yani, arkadaşlık bir amaca giden araç değil, kendi başına bir amaç, bir değerdir; insanlığımızı zenginleştiren bir şeydir. Dolayısıyla olan şey, Arkadaşları birleştiren ortak arayış ya da vizyonun onları birbirlerinden habersiz ya da ilgisiz kalacak şekilde özümsememiş olmasıdır. Ortak vizyonları sayesinde, birbirlerine yönelik içten duyguyla kutsanırlar.

Örneğin John Newton ve William Cowper'in arkadaşlığında bunu görebilirsiniz. Arkadaşlıklarını kilise için ilahiler üretmeye yönelik ortak arzularında bulmuşlardır. Ancak bu ortak arayış daha fazlasını getirdi. Newton acı dolu bir geçmişe, Cowper ise depresyona sahipti ve birbirlerini kişisel olarak destekliyor, birbirlerini koruyor ve birbirlerinden en iyi şekilde faydalanıyorlardı.

Ve Lewis'in böyle bir arkadaşlık çemberinde olmanın nasıl bir şey olduğuna dair sözlerini dinleyin:

Mükemmel bir Arkadaşlıkta bu Takdirkâr sevgi bence çoğu zaman o kadar büyük ve o kadar sağlam temellere dayanır ki, çemberin her bir üyesi gizliden gizliye, bütün diğerlerinin karşısında alçaldığını hisseder. Bazen kendisinden daha üstün olanların arasında ne işi olduğunu merak eder. Böyle bir toplulukta bulunduğu için hak ettiğinden daha şanslıdır. Özellikle de tüm grubun bir arada olmasıyla birlikte, her biri diğerlerinin içindeki en iyi, en bilge ya da en komik yanları ortaya çıkardığı zaman. Bunlar altın zamanlardır; dört ya da beşimiz zorlu bir yürüyüşün ardından kalacağımız yere geldiğimizde; terliklerimiz ayağımızda, ayaklarımız ateşe doğru uzanmış ve içkilerimiz dirseklerimizdeyken; biz konuşurken tüm dünya ve dünyanın ötesinde bir şey zihnimize kendini açtığında; ve hiç kimsenin bir diğeri üzerinde herhangi bir hak iddiası ya da sorumluluğu yokken, ancak hepimiz sanki bir saat önce tanışmışız gibi özgür ve eşit insanlarken, aynı zamanda yılların

yumuşattığı bir İçten Duygu bizi sarar. Yaşamın –doğal yaşamın– verebileceği daha iyi bir hediye yoktur. Bunu kim hak edebilirdi ki?”⁷

Arkadaşlığın harikası budur: Bir başkasını tanımak ve böylece onu kendisi olarak takdir etmek için gözlerimizi açar. Rollerinin ve potansiyel yararlılıklarının ardını görürüz: Onları görür ve zayıflıklarına yakınlık duymaya ve nitelikleri için onlara saygı duymaya başlarız.

Arkadaşlıklarımızda durum bizim için, *Çarmıh Yolcusu* hikâyesinde Bayan Hristiyan ve arkadaşları için olduğu gibidir:

Onlar birbirlerinden korkuyor gibiydiler; çünkü her biri, diğerinde gördüğü yüceliği kendinde göremiyordu. Bunun için de birbirlerini kendilerinden daha üstün görmeye başladılar. “Çünkü sen benden daha güzelsin,” dedi biri; “Ve sen benden daha hoşsun,” dedi diğeri.⁸

Bu kibarlık ya da dalkavukluk değildir: Arkadaşlık, gözlerimizi arkadaşlarımızdaki niteliklere ve güzelliklere açar.

Pavlus, Filipililer’e yazdığı mektubun ilk bölümünün sonunda tutkulu bir yakarıшта bulunur:

Yaşayışınız Mesih’in Müjdesi’ne layık olsun. Öyle ki, gelip sizi görsem de gelmesem de sizinle ilgili haberleri, tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, Müjde’de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi ... duyayım. (Flp. 1:27, vurgu eklenmiştir)

Mantiğına dikkat edin: “Mesih’in Müjdesi’ne layık” yaşamak, “Müjde’de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele etmeyi” içermelidir. İnsanoğlu yukarı kaldırıldığında, insanları *bir arada* kendine çeker (bkz. Yu. 12:32). Bireysel izolasyon ve tek tabancalardan oluşan bir kültür, Müjde kültürü değildir.

Müjde, yeryüzünde meyve veren bir gök tadı; seraf gibi, birbirimize sevgi dolu ortak bir hayranlıkla haykırdığımız cennetteki o günün beklentisi yaratır: “Her Şeye Egemen RAB kutsal, kutsal, kutsaldır. Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor!”

Acı Aracılığıyla Büyüyün

“Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih’in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih’in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız.” – 1. Petrus 4:12-13

Acı çekmeyle ilgili modern düşünce, Batı’da çoğu kişinin fark ettiğiinden daha derinlere işlemiş bir enfeksiyondan muzdarip olma eğilimindedir: Ruhumuzun derinliklerinde hak sahibi olduğumuz varsayımı vardır. Neye hakkımız var? Sağlığa, zenginliğe ve refaha.

Buna karşılık, Petrus bizi acılarımızda *sevinmeye* teşvik edebiliyor; bunun nedeni onun dinî bir mazoşist olması değil, ancak şunu bilmesidir: Mesih ilk doğandır, bizim öncümüzdür ve O nereye giderse biz de O’nu takip ederiz. O bizim Başımızdır ve tıpkı bir doğumda olduğu gibi, baş nereye giderse beden de onu takip etmelidir. Bu, acı aracılığıyla zafere giden yoldur.

Herkes acı çeker, hastalanır ve yaşlanır, ama bir Hristiyan için tüm bunlar değişmiştir. Bizim için bunların hiçbiri anlamsız değildir. Mesih’in yeni insanlığında yeniden doğarak, ölüme doğru

düşüşten kurtulduk. İnanmayanlar için dehşet verici olan da budur: Her şey yokuş aşağıdır. Her şey daha da kötüye gidecektir; önce yaşlılık, sonra ölüm, sonra da *umutsuzca* belki daha fazlası vardır diye umut ederler.

Ama bize gelince, biz bundan çıkarılmış, Mesih'in yaşamına kavuşturulmuşuzdur. Artık *O'nun* hareket yönünü paylaşıyoruz. "Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız. Mesih'in adından ötürü hakarete uğrarsanız, ne mutlu size! Çünkü Tanrı'nın yüce Ruhu üzerinizde bulunuyor" (1.Pe. 4:13-14).

Ve Petrus bize hitap ederken ikiyüzlü değildir. Elçilerin İşleri 5'te Petrus ve elçiler Sanhedrin'in önünde kırbaçlandılar; ancak bize söylendiğine göre, "İsa'nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için Yüksek Kurul'un huzurundan sevinç içinde ayrıldılar" (41. ayet). Kırbaçlanma canlarını acıtmamış değildi. İsa gibi olma arzuları daha güçlüydü. Mesih'in çektiği acıları paylaşmaktan sevinç duyuyorlardı.

Bu, üzerinde durmaya değer bir konu. Kutsal Kitap'ta Mesih'in acılarından ilk kez söz edildiği yeri düşünün: Sizce neresidir? Mesih'in acılarını ilk kez, Yaratılış 3:15'te Rab'bin yılanı şöyle dediği yerde görürüz: "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."

Elbette bu bize *soydan, tohumdan* söz eder: yani vaat edilen Oğul olan Mesih. Ancak Pavlus bu ayeti alır ve bunun Hristiyanlar için de geçerli olabileceğini söyler: "Esenlik veren Tanrı çok geçmeden Şeytan'ı ayaklarınızın altında ezecektir" (Rom. 16:20). Pavlus'un ne yaptığını görüyor musunuz? Mesih'e ezilmiş ve ezilmekte olarak getirildiğimizi söylüyor. "O ... senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."

Pavlus burada Mesih'in halkının geçmesi gereken özel ezilmelerden söz eder. Ezilmiş Olan'la birleşmiş oluruz. Bir zamanlar bu dünyanın tanrısıyla barış içindeyken, bir zamanlar onun bizi kör etmesini severken (utancımızı sakladığı için bizi karanlıkla örtmesini severken), şimdi gözlerimiz açıldı ve onun karanlık egemenliği altından çıktık. Eski efendimiz bize kızgındır.

Ve onun çocukları, yani hâlâ havadaki hükümlerliliğin egemenini izleyen herkes de öyledir. Mesih'i sevmeye başladığımızda, bazen arkadaşlarımız, ailemiz ve düpedüz düşmanlarımız bizi tuhaf, fanatik ve tehdit olarak göstermeye başlar. Bir savaş başlamıştır. Ve biz bunu iliklerimizde hissediyoruz. Bir zamanlar bizim için çok tatlı olan günah, tatlılığını yitirmiştir. Bize rahatsızlık vermektedir ve bir zamanlar sevdiğimiz şeyden kurtulmak isteriz. Yine de saldırı altındayız ve Mesih'teki ilerleyişimizin önünde engeller vardır.

Dünya, benlik, İblis: Hristiyanlar elbette acı çekecekler! Ama Pavlus'un bize verdiği dengeleyici ağırlığa bakın: "Esenlik veren Tanrı çok geçmeden Şeytan'ı ayaklarınızın altında ezecektir." Evet, Mesih'e ezilmiş olarak getirildik. Ama aynı zamanda Mesih'e ezilmekte olarak da getiriliyoruz. Evet, Mesih'i izlerken ezileceğiz, ama O'nun gücü ve adıyla bizim de nasıl ezeceğimizi bir düşünün!

İşte Kutsal Yazılar'ın bize vermek istediği bakış açısı budur: asla kendini üstün gören bir zafercilik değil, ama kesinlikle muzafer; küçük şeylerin olduğu günde bile, ezildiğimiz günde bile. Kutsal Yazılar bizi teşvik eder: Saf (bön) olmayın; derin bir sevinç içinde olun. Şeytan ayaklarımızı kemiriyor ama biz onun başını eziyoruz. Yüceliklere doğru gidiyoruz, ama şu anda ezilirken bile, büyük ilk doğan Kardeşimiz'le birlikte, biraz eziyoruz.

Hristiyanlar Mesih gibi sabırla acı çektikçe, tüm dünya tatminsizken biz tatmin oldukça, dünyanın ışıltılı çöplerinden

uzaklaştıkça, dünyanın hiç tatmin etmediğini gösteririz; Şeytan'ın gücünün nasıl elinden alındığını gösteririz. Mesih'te sevindiğimiz, günaha direndiğimiz, O'nu ilan ettiğimiz ve sevgisini gösterdiğimiz her seferinde, tamamen doğal olmayan bir şey yaparız. Yılan'ın zincirlerinden kurtulduğumuzu gösteririz. O eski ejderhanın kafasını ezeriz.

1. Petrus'taki metnimiz bizi Mesih'in yüceliğine odaklamaktadır. Ancak bu yüceliğin ne kadar güvenli ve ne kadar üstün olduğunu görmeden önce, karşılaşacağımız acılarda Petrus'un dediği gibi nasıl "sevinebileceğimizi" biraz daha görmemiz gerekiyor. 14. ayet şöyle der: "Mesih'in adından ötürü hakarete uğrarsanız, ne mutlu size! Çünkü Tanrı'nın yüce Ruhü üzerinizde bulunuyor." Bunun üzerinde düşünün: Mesih için hakarete uğrarsanız, bu Mesih'le birlikte olduğunuzu kanıtlar. 15. ayet: "Hiçbiriniz katil, hırsız, kötülük yapan ya da başkalarının işine karışan biri olarak acı çekmesin." Başka bir deyişle, günah işlemiş olmanız ya da bir aptal gibi davranmış olmanız, çektiğiniz acıları ruhsal gelişimin bir parçasıymış gibi gösterebileceğiniz anlamına gelmez. Hız yaptığımız için ceza yiyip sonra da kiliseye gelip, "Bana bakın; Mesih için acı çekiyorum!" diyemezsiniz.

Metin devam ediyor:

Ama Mesih inanlısı olduğu için acı çeken, bundan utanç duymasın. Taşındığı bu adla Tanrı'yı yüceltsin. Çünkü yargının, Tanrı'nın ev halkından başlayacağı an gelmiştir. Eğer yargılama önce bizden başlarsa, Tanrı'nın Müjdesi'ne kulak asmayanların sonu ne olacak?

"Doğru kişi güçlülükle kurtuluyorsa,

Tanrısız ve günahlı kişiye ne olacak?"

Bunun için, Tanrı'nın isteği uyarınca acı çekenler, iyilik ederek canlarını güvenilir Yaradan'a emanet etsinler. (16-19. ayetler)

“Yargının, Tanrı'nın ev halkından başlayacağı an gelmiştir” ifadesi ne anlama gelmektedir? Ana nokta şudur: Harika Babamız dünyasından kötü ve iğrenç olan her şeyi –ölümü, günahı, kötülüğü– uzaklaştırmak üzeredir. Bunların hepsini çarmıhta yargıladı. Bir gün gazabının ateşi dünyayı saracak ve onu tamamen temizleyecektir. Şimdilik, yargısının ateşi çoğunlukla Ruh ve ateşle vaftiz ettiği halkı arasında yanmaktadır (bkz. Lu. 3:16).

“Yargı” terimi genellikle uzak durduğumuz bir terimdir. Günahı seven ve Mesih'i istemeyenler için Tanrı'nın yargısının ateşinin tamamen korkunç olduğu doğrudur. Ama Mesih'i seven bizler için durum tamamen farklıdır. Günahkâr kimliğimiz ve konumumuz çarmıhta çoktan öldürülmüştür. Günah artık bizim kimliğimiz değildir; bu yüzden ateşten geçirildiğimizde tükenmeyiz; aksine –Petrus'un 1:7'de söylediği gibi– arıtılmış altın gibi oluruz. Biz değil, ama günahımız yanar.

Ateşte arıtılmak asla rahat olmasa da, tam da istediğimiz şeydir, öyle değil mi? Ne zaman Mesih'i düşüsek, şunu görürüz: Elbette O benim günahımdan daha iyidir. O'nun saf ve sevgi dolu yolları özgürlük, yaşam ve ışıktır. “Tanrım, beni arındır!” diye haykırırız, çünkü İsa gibi olmak isteriz!

Acı çekmek bilfiil istediğimiz bir şey değildir. Yine de acı çekilen zamanlar inanılmaz derecede verimli olabilir. Benim kendi deneyimim, acı çekmenin bana her zaman kolaylığa göre çok daha fazlasını öğrettiği yönünde olmuştur. O anda ne yaşadığımı ya da neden yaşadığımı her zaman anlamıyorum, ancak geriye dönüp baktığımda, Rab'bin bana yaşattıkları için çok minnettarım: Yaşa-

dığım deneme beni eski bağımlılıklara daha az bağlı, daha hoşnut, çok daha neşeli ve özgür bıraktı.

Bazen acılarla karşılaştığımızda gözümüzü çok aşağılara dikeriz. Sadece dayanmayı umut ederiz. Ancak yoğun sıkıntılar altında bile, bir Hristiyan aslında başa çıkmaktan daha fazlasını yapabilir; Petrus'un öğrettiğine göre, bir Hristiyan aslında acıdan fayda sağlayabilir. Bu sadece Hristiyanlar her şeye gücü yeten ve sevgi dolu bir Baba'nın çocukları oldukları için doğrudur. Sıkıntılarımız bile O'nun şefkatli ellerindedir.

Bu acı görüşü, dünyayı doğal olarak düşündüğümüzden şaşırıcı derecede farklı bir şekilde görmemizi sağlar ve "iyi yaşamın" ne olduğuna dair çok farklı bir fikre sahiptir. Kolaylık ve refah kendi başlarına iyi yaşamı oluşturan şeyler değildir. Şeytan dışsal zevkler aracılığıyla içsel yıkıma yol açabilir.

Durum böyleyken, Tanrı, halkı için zor şeyler takdir ettiğinde sadist ya da kalpsiz değildir. İbraniler 12 bunu çok iyi ifade eder: "Oğlum, Rab'bin terbiye edişini hafife alma, Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü Rab sevdiğini terbiye eder" (5-6. ayetler). Eğer bizler acı çekerek mükemmel kılınmış Olan'ın kardeşleriysek, Babamız da bizi mükemmel kılmak, İsa'ya benzetmek için acıları kullanacaktır. Zor koşullar bizim için artık mahkûm edici bir yargının işaretleri değil, Baba'nın ilgisinden kaynaklanan ebeveynlik bakımının işaretleridir.

Yaşamlarımız bir gölet gibidir: Her şey sütlimanken, oldukça saf ve berrak görünebiliriz. Sonra huzursuz edici bir bela gelir ve ruhumuzun dibindeki tüm çamur ortaya çıkar; gerçekte ne olduğumuz ortaya çıkar. Tanrı, içlerindeki kötülüğü ortaya çıkarmak için kutsallarını sarsar; öyle ki, kötülük ortadan kaldırılabilsin.

Eğer denemeler tüm imanlılar için yararlı olabiliyorsa, Tan-

rının halkına acılarda önderlik etmesi gereken Müjde Sözü hizmetçileri için paha biçilmezdir. Bunu sadece öğretilerimizle değil, yaşamlarımızla da yaparız; yaşamlarımız öğretilerimizi ortaya çıkarır ve kanıtlar. Hristiyan önderin yaşamı ve sadakati, insanlara denemelerin ortasında Tanrı'da teselli bulma konusunda yüksek sesle bir ders verir.

Spurgeon acı çekmenin bir pastörün yaşamındaki rolünü şöyle tarif eder:

Kesintisiz başarı ve bu başarıdaki solmayan sevinç, zayıf kafalarımızın yüklenebileceğinden fazlası olurdu. Şarabımızın suyla karıştırılması gerekir; öyle ki, beynimizi bulandırmamasın. Benim tanıklığım şudur ki, Rableri tarafından herkesin önünde onurlandırılanlar, genellikle gizli bir terbiyeye katlanmak ya da kendilerine özgü bir çarmıh taşımak zorundadırlar; öyle ki, herhangi bir şekilde kendilerini yüceltip İblis'in tuzağına düşmesinler.¹

Mesih'in kendisi, ayartılmış olanlara yardım edebilmek için zayıf ve ayartılmış kardeşlerine benzetilmiştir (İbr. 2:16-18) ve aynı şekilde, Tanrı'nın zayıf ve acı çekenlere hizmet etmek için seçtiği kişiler de zayıf ve acı çeken insanlardır. Melekler ya da süper insanlar insanların iniltilerine yakınlık duyamazlar; onların gücü bizim zayıflığımızla ve dolayısıyla Müjde'yle alay etmekten başka bir iş yaramaz.

Spurgeon'a göre, "Tanrı'nın sopası bize O'nun pastörlerinin tüm seslerinden daha çok şey öğretir."² Vaaz konusunda bu kadar yüksek bir görüşe sahip birinden gerçekten de güçlü sözler!

Büyük Arıttıcı, küçük şeylerin olduğu günleri kullanır. Aksilikleri, cesaret kırıklıklarını ve hatta şiddetli acıları bile nihai bereke-

timiz için kullanır. Çarmıhta tam da bunu yapmıştır: O en karanlık ve en cesaret kırıcı gün aracılığıyla karanlığın ve acının kökünü kesin olarak altüst etti ve yendi. Bu ölüm aracılığıyla ölümlü yendi; O bizim *buna kıyasla* hafif acılarımız aracılığıyla bencil bağımsızlığımızı ve aptalca arzularımızı yenebilir ve bizi özgür ve muzaffer Oğlu'na daha çok benzetebilir.

İsa'nın sınırsız güzelliğine bir kez bile bakmış olanlar için, bu düşüncenin kendisi sevincimize güç katar. Sonuçta, günahın yıkıcı gücünden özgür olmanın neye benzediğini O'nda gördükten sonra, O'nun gibi olmak isteriz!

Bunun farkında olan Püriten John Flavel, tüm keder bulutlarının ardında güneş ışığını görmeye şiddetle eğilimliydi. Bu iyimserliği küçük bir şiirde dile getirmiştir:

Şeytan neredeyse ayartmaz olurdu
Görebilseydi ayartmasının sonucunu.
Görebilselerdi kutsallar sıkıntılarının meyvesini,
Bu sıkıntılarının ortasında bağırıp terennüm ederlerdi.
Ey kutsal bilgelik! Kim sürüklenmez hayranlığa
Senin ateşten nasıl ateşle kurtardığına bakınca!
Şüphesiz hayretle bakaduruyor kutsallar yücelikte
Şimdi pek azının anladığı bu garip yöntemlere.³

Yine de Flavel, acıların ortasında, bulutların ardında güneş olduğuna inanmanın ne kadar zor olabileceğini biliyordu. Acı çekmenin, acı çekenin otomatik olarak kutsallaştırmadığını biliyordu; acı çekerken daha acımasız, öfkeli ve umutsuz olabiliriz. Şikâyetlerimizi Tanrı'ya sunmak yerine –ki bu iyi bir şeydir– Tanrı'dan şikâyet edebilir ve O'na karşı gelebiliriz.

Flavel acı çekenlere şu öğüdü verir: Kutsal Yazılar'a bakın. Tanrı'nın Sözü karanlıkta adımlarımıza bir lamba olmadıkça, yaşadıklarımız hiçbir anlam ifade etmeyecek ve bizi kesinlikle umutsuzluğa sürükleyecektir. Sadece Kutsal Yazılar acıya vereceğimiz yanıtı şekillendirdiğinde ondan yararlanabilir ve Hristiyan özgürlüğü ve Mesih'e benzerlikte büyüeyebiliriz.

Acıyla karşılaştığımızda vereceğimiz ikinci önemli tepki Tanrı'ya bakmaktır. Yaşam altüst olduğunda ve her şey korkunç bir şekilde belirsiz görüldüğünde, "Tanrı'nın değişmezliğini göz önünde bulundurun; O'na Sonsuz Kaya olarak bakın... İki ya da üç gün içinde durumunuzda üzücü bir değişiklik olmuş olabilir. Sevgili bir yakınınızın ölümü her şeyi altüst etmiş olabilir... Karanlık ilahi takdirler altında Tanrı'ya dair bu kavrayışlar ruhlarımıza ne kadar da iyi gelir."⁴ Her şey bozulmuş, belirsiz ya da yanlış görüldüğünde, her şeye rağmen bozulmayan, belirsiz ya da yanlış olmayan, değişmeyen Tanrı'yı hatırlayın.

Petrus bize dünyanın anlayamayacağı bir konuda, yani zor ve cesaret kırıcı zamanlarda nasıl sevineceğimiz konusunda rehberlik etmiştir. Elimden geldiğince açık konuşayım: Petrus önce acı, sonra zaferden bahseder; ama bu önce acıyı, sonra da sevinci yaşayacağımız anlamına gelmez. Hayır, sağlam, köklü bir sevinç sizi acıların *içinden* geçirecek olan şeydir. Mesih ve halkı için sevinç tüm acılardan önce gelir, onları takip eder, onların altında yatar ve onları kuşatır. Mesih tüm acılardan önce, dünya var olmadan önce sevince sahipti. O zamanlar acı çekme kararlılığını güçlendiren de sevinçti (İbr. 12:2). Bizimle paylaştığı şey budur: zorluklardan önce gelip onlara katlanmamızı sağlayan bir sevinç.

Mesih için en neşeli ve cesur bir şekilde zorluklara katlanan kutsalların mutlu sırrı budur: O'nda ne kadar çok zevk bulursak,

O'nunla birlikte acı çekmeye o kadar istekli oluruz. Mutlu eski Püriten Richard Sibbes'in ifade ettiği gibi: "O'nunla bayram etmezsek, O'nunla acı çekmeyiz; O'nunla ve O'nda sevinç duymazsak, O'nunla acı çekmeyiz."⁵

Ve burada bize yardımcı olacak bir şey de şunu bilmektir: Mesih sadece bizi sonunda acılarımızın ötesine taşıyacak kadar güçlü olan kişi değildir. O aynı zamanda acı çekmiş olandır. O, anlar. Şu anda mücadele eden sevdiklerine merhamet etmektedir. Yeryüzündeyken cüzzamlıya karşı acımayla dolmuştur. Eziyet çekenler ve çaresizler O'nu etkilemiştir. Ve şimdi gökte de öyledir: O bizim zayıflıklarımızla yakınlık kurar.

Ama tabii ki, Kutsal Kitap'ın bıraktığı yer karanlık değildir ve biz de orada kalmamalıyız. Cesaret kırıcı ve zor günlerdeki sevince bakmanın ilerisine gidip, "Mesih'in görkemi görüldüğünde" gelecek olan bu "coşku"ya bakmalıyız (1.Pe. 4:13).

Mesih'in yüceliği (görkemi) hakkında bilmeniz ve net olmanız gereken ilk şey harika bir Reformasyon anlayışıdır: Bu yücelik kesindir. Güvenlidir. Sarsılmazdır. O şimdi yüceliktir ve bir gün tüm dünya O'nu görecektir. Ve Mesih nasıl kesinlikle yücelikteyse, O'na ait olanlar da O'na katılmak zorundadır. Baş, beden olmadan yüceliğe sahip olamaz. Güvey, konumunu ve zenginliğini kendine saklamaz.

Suçlayıcı İblis insanların bundan şüphe etmesini sever. Fısıldamayı sever: "Tanrı sizi cezalandırıyor. Bu yüzden işler zor. Artık sizi sevmiyor." Biz de ona şöyle karşılık vermeliyiz: "Şeytan, benim nasıl bir Mesih'e sahip olduğumu sanıyorsun? Sadakatsiz bir Mesih mi? Her şeyi bana yükleyen biri mi? Hayır, ben 'onları hiç kimse elimden kapamaz' diyen Biri'ne sahibim" (bkz. Yu. 10:28).

Doğamız gereği ve bazen düşmanın saldırılarına yenik düşerek, acı çekmenin Tanrı'nın bize karşı olduğu ya da bir şekilde bize olan sevgisinin ve ilgisinin zayıfladığı anlamına geldiğini düşünürüz. Ancak durum böyle değildir. Kutsal Yazılar'daki hiçbir şey acı çekmenin bu şekilde yorumlanmasını desteklemez. Bunun yerine, Tanrı'nın tüm öğütlerinden acı çekmenin kurtuluşumuz ve kutsallaştırılmamız için yaptığı planın bir parçası olduğunu öğreniriz. O bizi mahkûm etmiyorsa, biz hangi gerekçeyle kendimizi mahkûm edebiliriz?

Acı çekmenin cesaret kırıcılığıyla karşılaştığımızda, aklanma doktrinin bizim yaslanabileceğimiz bir şey olmasının bir nedeni de budur. İman aracılığıyla lütufla aklandığımızı unutursak, her deneme çifte denemeye dönüşür; Tanrı'nın bizden nefret edip etmediğini merak ederken acımızı artırırız. Asla taşımamamız gereken yükleri üstleniriz.

Aklanma doktrini, kurtuluş için İsa'ya geldiğimizde yüklerimizi hafifletir; aynı zamanda zorluk dönemlerinde üstümüze çökebilecek sahte suçluluk ya da sahte sorumluluk ağırlığını da hafifletir.

Belki de "Ancak Tanrı'nın lütfu sayesinde bu durumdayım" sözünü duymuşsunuzdur. Bu sözler genellikle İngiliz Reformcu John Bradford'a atfedilir; Bradford'un bu sözleri idama götürülen mahkûmları izlerken söylediği rivayet edilir. Günahının hak ettiği şeyin ölüm olduğunu biliyordu. Kendisiyle ölüm arasında duran tek şey Tanrı'nın lütfuydu.

Bradford, Müjde'yi yaşama uygulayarak gün boyunca kullanılmak üzere bir derin düşünme serisi kaleme aldı. Uyumaya hazırlandığımız anlar için şöyle der: "Yatağınıza girmekten korkmadığınız gibi ... ölmekten de korkmayın."⁶ Uykumuzdan uyanmaktan daha kesin bir şekilde, o mutlu sabahta uyanacak ve ölümden dirileceğiz.

Bradford kırk beş yaşındayken güveninin ne kadar derin olduğunu kanıtladı. “Kanlı” Kraliçe Mary’nin müjdecisi akım içerisindeki Hristiyanlara karşı yürüttüğü kampanyanın bir parçası olarak Smithfield’da yakılarak öldürülmeye mahkûm edildi. Kazığa bağlandığında, şehit arkadaşı John Leaf’e dönerek, “Rahat ol, kardeşim; çünkü bu gece Rab’bin yanında neşeli bir akşam yemeği yiyeceğiz” dedi. Bradford şunu biliyordu: Anlık sıkıntılarımız hafiftir. Sonsuz yüceliğin ağırlığıysa büyüktür (2.Ko. 4:17).

Kardeşler, tüm denemeler boyunca sevinin ve bu umudu paylaşın. Ve karşılaştığınız her durumda, kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarımıhta ölüme katlanan ve şimdi Tanrı’nın tahtının sağında oturup bizi çağırın öncümüz İsa’ya dakin.

Kiliseyi Sevin

*“Zaferi ışık gibi parlayıncaya,
[Doğruluğu] meşale gibi yanıncaya dek
Siyon uğruna susmayacak,
Yeruşalim uğruna sessiz kalmayacağım.” – Yeşaya 62:1*

Mesih’in kilisesini sevmez ve ona hizmet etmezsek asla Mesih’e benzer olamayız. Kilise, evrenin var olma nedenidir. Jonathan Edwards bunu şöyle ifade etmiştir:

Dünyanın yaratılışı özellikle şu amaç için olmuş gibi görünüyor: Tanrı’nın ezeli Oğlu, doğasının sonsuz iyilikseverliğini tam olarak uygulayabileceği bir eş edinebilsin ve yüreğindeki tüm o muazzam tenezzül, sevgi ve lütuf pınarını ona açıp akıtılsın ve bu şekilde Tanrı yüceltilebilsin.¹

Bu, Kutsal Kitap’ın tatlı seçilmişlik temasından başka bir şey değildir: Tanrı, ezeli Oğlu’nun zevk alacağı ve her şeyini paylaşacağı bir gelini olsun diye, yüreğindeki sevgi okyanuslarını onun üzerine yağdırılsın diye her şeyi yaratmıştır.

Tanrı bizi Oğul için yarattı. Ayrıca bizi Oğul için kurtardı. Oğul neden çarmıha katlandı? İbraniler 12:2’de bize, “kendisini bekleyen sevinç uğruna” denmektedir. Ne sevinci? Kuşkusuz, çarmıhın sonunda elde edeceği şeyin sevincidir. Vahiy 19:7’deki sözleri dinleyin: “Sevinelim, coşalım! O’nu yüceltelim! Çünkü Kuzu’nun düğünü başlıyor, Gelini –kilise– hazırlandı.”

Bu, İsa’nın uğruna çalıştığı ve kanını döktüğü nihai sondur: “Kutsal kentin, yeni Yeruşalim’in gökten, Tanrı’nın yanından indiğini gördüm. Güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibiydi” (Vah. 21:2, vurgu eklenmiştir). Yaptığı her şey onun içindir. Kilise O’nun tutkusu, şevki ve zevkidir.

Şimdi Yeşaya 61 ve 62’ye bir göz atarak bu konuya girelim. Söz konusu ayetler –61:10’dan 62:5’e kadar– iki bölümü kapsar, ama aslında Yeşaya’nın Mesih’le ilgili ezgilerinden birinin ortasındaki yedi satırlık tek bir kıtadan oluşur. Burada kimin konuştuğunu görmek için 61:1’e bakmamız gerekir. “Egemen RAB’bin Ruhü üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için mes-hetti.” Bunlar meshedilmiş olanın, Mesih’in sözleridir.

10. ayette, konuşmacı sevinçle doludur. Kurtuluş giysileri için-dedir. Güzel bir doğruluk kaftanıyla örtülmüştür. Bir “güveyi gibi” süslenmiştir. Ne için? “Çünkü” (61:11 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi) verimli bir bahçe gibi bir şeyin büyümesini istiyor. Bu sadece bitkilerle dolu bir bahçe değildir. Aksine, “doğruluk ve övgü bütün ulusların önünde yetiş[ecektir]”. Peki bu nasıl olacak?

Okumaya devam edelim. 62. bölümün başında aynı konuşmacı şöyle der:

Zaferi ışık gibi parlayınca,
[Doğruluğu] meşale gibi yanınca dek

Siyon uğruna susmayacak,
Yeruşalim uğruna sessiz kalmayacağım.

Mesih'i sevindiren doğruluk kimindir? Tüm uluslara övgü ışığını kim parlatacak? Siyon'dan, Yeruşalim'den, Tanrı'nın yaşadığı kutsal kentten başkası değil. O bir gelin gibi hazırlanmıştır. Güvey'in tüm hazırlığı onunla ilgilidir, onun içindir. Kendisini hazırlar ve amacı kilisedir.

Konuşmacı daha sonra geline hitap etmeye geçer: "Uluslar senin [doğruluğunu], bütün krallar görkemini görecek." (2. ayet). Yukarıda belirtildiği gibi, Güvey "sessiz kalmayacak"tır. Gelini yüceltilene ve tüm dünya onun güzelliği karşısında soluk soluğa kalana kadar durmayacak, dinlenmeyecek, hız kesmeyecektir.

Kiliseyi seven ama aynı zamanda onun hatalarını çok keskin bir şekilde gören bizlerin bunu duymaya ihtiyacı vardır. Bağlarda çalışan bizler kiliseye baktığımızda kenara itilmiş ve dağılmış bir topluluk görebiliriz. Onun önemsiz (en azından başkalarının gözünde) ya da zayıf olduğunu düşünebiliriz. Ama bu Rab Mesih'in gelinidir: O gelecek ve kiliseyi kendine alacak. Onun hakkını arayacak, iyileştirecek, yüceltecektir.

Peki kilisenin Mesih'le evli olması ne anlama gelir? Öncelikle buradaki "doğruluk" diline bakalım. 61:10'da Rab'bin O'nu doğruluk giysisiyle örttüğünü söyler. Ama sonra 62:1'de onun doğruluğunun parlaklık olarak ortaya çıkmasını sağlayacağını söyler; 2. ayette ulusların *kilisenin* doğruluğunu görmesini sağlayacak. O doğrudur ve şimdi kilise de doğru olarak görülmektedir.

Bu, Müjde'den başka bir şey değildir! Martin Luther'in Reformasyon'da yeniden keşfettiği şey tam da budur ve bunu şu şekilde açıklamıştır. Luther bir kralın (İsa'yı temsil ediyor) fakir bir kızla –

aslında bir fahişeye (bizi temsil ediyor)– evlenmesinin öyküsünü anlatmıştır. Ve düğün günlerinde kız ona şöyle der: “Olduğum her şeyi sana veriyorum ve sahip olduğum her şeyi seninle paylaşıyorum!” Ve böylece, tüm borçlarını ve utancını onunla paylaşır. Kral da şöyle der: “Ben de olduğum her şeyi sana veriyorum ve sahip olduğum her şeyi seninle paylaşıyorum.” Ve bu sözlerle adam onun olur: Kadın bir kraliçe olur ve krallığın tamamı onun olur.

“Sahip olduğum her şeyi seninle paylaşıyorum.” Bu, Müj- de’nin büyük evlilik takasıdır. Büyük Güveyimiz tüm günahımızı, ölümümüzü, yargımızı üstlendi; ve tüm mükemmel doğruluğunu bizimle paylaştı. O bizim günahımızı alır; biz de O’nun doğruluğunu alırız. Ve böylece, der Luther, günahkâr “ölüm ve cehennem karşısında günahlarını güvenle açığa vurabilir ve ‘Eğer ben günah işlediysem de, iman ettiğim Mesihim günah işlemedi ve O’nun olanlar benimdir, benim olanlar da O’nundur!’ diyebilir.”²

Bu evlilikte Mesih’le birleştiğimiz için, biz de bu sözleri paylaşabiliriz: “RAB’de büyük sevinç bulacağım, Tanrım’la yüreğim coşacak. Çünkü ... takılarını kuşanmış gelin gibi, bana kurtuluş giysisini giydirdi, beni doğruluk kaftanıyla örttü” (Yşa. 61:10).

Kilisenin Mesih’in gelini olması, O’nun gözünde doğru olduğu anlamına gelir. Ama bu çok daha fazlasıdır: Mesih’in onunla ne kadar gurur duyduğunu görün. Onun hayranlık uyandıran bir nesne olmasını ister. Tüm ulusların, tüm dünyanın onun güzelliğini görmesini ister. Bu ayetlerdeki ışık diline dikkat edin: parlaklık, yanan bir meşale, görkem. Sanki gökyüzünde ikinci bir güneş gibi; o kadar görkemli ki, krallar bile bakacaktır. Kendi görkemleri bile onunla kıyaslanamaz. Ona bakmak için gözleri kendilerinden uzaklaşacak.

Aslında Yeşaya 62:3 şöyle der: “RAB’bin elinde güzellik tacı, Tanrının elinde krallık sarığı olacaktır.” Tanrının tasarısı budur: Tanrı bu halkı, bu kiliseyi, pislik içinde, perişan ve çaresiz bir hâlde bulduğunda, onu alır, ona yeni bir isim verir ve onu temizler, güzelleştirir ve kendi elinde bir “güzellik tacı”, bir “krallık sarığı” olması için dönüştürür.

Taç çok değerli bir hazinedir; büyük galipler ve fatihler için bir ödüldür. Taşıyıcısı için en büyük onurun işaretidir. Pavlus Filipililer’e yazarken bu terimi kullanır ve onları “sevgililer, sevincim, başımın tacı, içten özlediğim sevgili kardeşlerim” olarak adlandırır (Flp. 4:1, vurgu eklenmiştir). Onlar onun ödülü ve sadık elçiliğinin bir işaretidir. Süleyman’ın Özdeyişleri 12:4, “Erdemli kadın, kocasının tacıdır” der.

Kilise harika bir eştir, İsa Mesih’in tacıdır. Kilise O’nun en değerli hazinesidir, büyük zaferinin ödülüdür; O’nun kim olduğunun işaretidir. O ölüleri uyandıran, çaresizleri kurtaran ve insanlığı sevgide bir araya getirendir.

Kilisede tüm dünyanın görmesi için ilahi bir görkem sergilenir. O yere inmiş gökten bir tattır. Ama 4-5. ayetlerde okuduğumuz gibi, daha da fazlası vardır:

Artık sana “Terk edilmiş”,
 Ülkene “Virane” denmeyecek;
 Bunun yerine sana “Sevdiğim”,
 Ülkene “Evli” denecek.
 Çünkü RAB seni seviyor,
 Ülken de evli sayılacak.
 Bir delikanlı bir kızla nasıl evlenirse,
 Oğulların da seninle öyle evlenecek.
 Güvey gelinle nasıl sevinirse,
 Tanrın da seninle öyle sevinecek.

İsa Mesih, gelinine karşı çok tutkulu bir sevgiye sahiptir; ondan zevk alır. Kilise O'nu heyecanlandırır. Gelin, O'nun iyiliğini ve kurtuluşunu kazanmamıştır. Ama Mesih, gelinde gözbebeklerini büyüten, yüreğini hoplatan bir şey yaratmıştır.

Mesih'in kilise için duyduğu arzunun doğası bizim için üç şey ifade eder. Birincisi, kiliseden ayrı kalamayız ya da kiliseye karşı ilgisiz olamayız. John Owen bunu şu şekilde ifade etmiştir: "Kutsallar ve imanlılarla canlı etkileşim, öğrenci için esastır. Bu, icraat ve uygulama yoluyla, gerçek Müjde bilgeliğinin üzerine kurulduğu ruhsal armağanları keskinleştirecek ve bu bilgeliğin kendisi de kutsal uygulamayla güçlenecek ve artacaktır. Böyle bir hizmet, teolojinin kendi iç doğasıdır."³

İkinci olarak, eğer kilise Mesih'in sevgili geliniyse, ona büyük bir saygıyla davranmalıyız. Kilisenin bize bakmasını, bize hayran olmasını, bize bağımlı olmasını istemek çok caziptir. Ama bunun ne demek olduğunu bir düşünün! Richard Sibbes şöyle der: "Birçok kişi Mesih'in eşine kur yapar."⁴ Gelinin size hayranlık duymasını sağlamaya çalışmak Mesih'in geliniyle flört etmektir. Gerçek arkadaşlar bu şekilde davranmazlar. Hayır, eğer Mesih'in arkadaşsaksak, kiliseyi kocasına yönlendiririz.

Üçüncü ve son olarak, eğer Mesih'i seviyorsak, O'nun endişelerini paylaşıyoruz. O'nun gelinini savunan biri olarak O'nun eylemlerini yansıtır, Yeşaya 62:1'deki sözlerine kendi sesimizi dahil ederiz. Şimdi O'nunla birlikte kararlı olun: "Zaferi ışık gibi parlayınca, kurtuluşu meşale gibi yanınca dek Siyon uğruna [*ben de*] susmayacak, Yeruşalim uğruna [*ben de*] sessiz kalmayacağım."

Bunlar yalnızca geline duyulan içten ama geçici bir tutku anında söylenen güzel sözler değildir. Yeşaya'nın önceki bölümlerini, özellikle de Yeşaya 53'ü göz önünde bulundurduğumuzda bu sözlerin ne kadar ciddi olduğunu görebiliriz.

Bir an için 53. bölümün güzel, tanıdık sözlerini tekrar gözden geçirin. Bunlar Mesih'in kendi sevgilisi için ne kadar ileri gideceğidir. Kiliseye işte bu kadar değer verir.

İnsanlarca hor görüldü,
Yapayalnız bırakıldı.
Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı.
İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü,
Ona değer vermedik.

Aslında hastalıklarımızı o üstlendi,
Acılarımızı o yükledi.
Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığımızı,
Vurulup ezildiğini sandık.
Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi,
Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti.
Esenliğimiz için gerekli olan ceza
Ona verildi.
Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.
Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık,
Her birimiz kendi yoluna döndü.
Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.
O baskı görüp eziyet çektiyse de
Ağzını açmadı.
Kesime götürülen kuzu gibi,
Kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi
Açmadı ağzını.
Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü.
Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden
Yaşayanlar diyarından atıldı.
Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu?
Şiddete başvurmadığı,

Ağzından hileli söz çıkmadığı halde,
Ona kötülerin yanında bir mezar verildi,
Ama öldüğünde zengininin yanında idi.

Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü,
Acı çekmesini istedi.
Canını suç sunusu olarak sunarsa
Soyundan gelenleri görecek ve günleri uzayacak.
RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek.
Canını feda ettiği için
Gördükleriyle hoşnut olacak.
Doğru kulum, kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak.
Çünkü onların suçlarını o üstlendi.
Bundan dolayı ona ünlüler arasında bir pay vereceğim,
Ganimeti güçlülerle paylaşacak.
Çünkü canını feda etti, başkaldıranlarla bir sayıldı.
Pek çoklarının günahını o üzerine aldı,
Başkaldıranlar için de yalvardı. (3-12. ayetler)

Şimdi, böyle bir Kurtarıcı'ya verilecek uygun bir yanıt nedir?
Yeşaya 54 bunu açıklar:

“Çocuk doğurmayan ey kısır kadın,
Sevinç çığlıkları at;
Ey doğum ağrısı nedir bilmeyen sen,
Sevinçle haykır, bağır.
Çünkü terk edilmiş kadının,
Evli kadından daha çok çocuğu olacaktır” diyor RAB.
“Çadırının alanını genişlet,
Perdelerini uzat, çekinme.
Gergi iplerini de uzat, kazıklarını sağlamlaştır.
Çünkü sağa sola yayılacaksınız,

Soyundan gelenler ulusları mülk edinecek,
Issız kentlere yerleşecek.” (1-3. ayetler)

Kurtarıcı'nın sevgisinin bu görünümü bizi neye zorluyor? Böyle bir Güvey'e sahipken, kültürün sekülerleşmesi ya da Hristiyanlık karşısı cephaneliği karşısında sinip kalmamalıyız. Bunun yerine, ezgiler söylemeliyiz. Çadırın alanını genişletmeliyiz, çünkü sağa sola yayılacağız (Yşa. 54:2-3).

Ezgi söylüyoruz ve kiliseyi genişletiyoruz, çünkü Mesih'in ölümü kilisenin yaşamı demektir. O acı çeker ve kilisesi gelişir. O kilisesi için ölmüştür. Büyüyen kilise onun zor kazanılmış ödülü, görkemidir. O, kilisesi, yani halkı dünyayı doldurabilsin ve miras alabilsin diye acı çekti ve öldü. Kilise ne zaman İsa'nın bu iyi haberiyle dolarsa, o zaman büyür.

Büyük Müjde hizmetkârı William Carey, Müjde'yi Hindistan'a götürmek üzere İngiltere'den ayrılmadan önce Yeşaya 54'teki bu bölümü vaaz etmiştir. Kiliseyi küresel Müjde hizmetine teşvik etmek için onlara şöyle demişti: “Tanrı'dan büyük şeyler bekleyin. Tanrı için büyük şeylere kalkışın.”

Nasıl daha azını bekleyebilir ya da deneyebiliriz ki? Mesih'in kilise için duyduğu endişe –onun yayılması, dünyanın önünde bir güzellik tacı gibi parlaması– en büyük yüreği yakalayabilecek ve en büyük akla ilham verebilecek bir tutkudur. Bu, önemsiz bir hayal değildir; bu, Tanrı'nın Oğlu'nun arzusu ve zevkidir. Bu O'nun keskin tutkusu ve amacıdır; başka hiçbir şey bunun önüne geçemez.

Eğer var olan en güzel, en anlamlı, en keyifli tutkuyu paylaşmak istiyorsanız, paylaşacağınız şey şudur: Mesih'in yüceliğini ortaya koyan kilise. Bu, bize rehber olan tutkumuz ve sevincimizdir; ta ki, sonsuz sevinç içinde Kuzu'nun düğün şöleninde birlikte oturacağımız güne kadar.

Teolog Olun, Ama Dikkatli Olun

“Her şeyi sınavın, iyi olana sınımsız tutunun.”

– 1. Selanikliler 5:21

İnsan olmak teolog olmaktır, çünkü herkesin bir tanrısı vardır. Bunu anlamak için “teoloji” tanımımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekecek. Onu sadece kitap okumaktan, dil öğrenmekten ve sadece uzmanlık eğitimi almış kişiler için ayrılmış esrarlı konuşmalar yapmaktan ibaret olduğu fikrinden kurtarmamız gerekecek.

“Teoloji” kelimesi başlangıç için iyi bir yerdir. Terimin kendisi iki yönü içerir: teolojinin bir *logia*, yani bir mantık veya dil olduğunu gösteren *Logos* fikri ve bu *logosun* konusu; yani *theos* veya “Tanrı”. Teoloji herhangi bir sayıda tanrının incelenmesi olabilir; ancak Hristiyan teolojisi, *Logosu* aracılığıyla, yani Sözü olan İsa Mesih aracılığıyla kendisini açıkladığı şekliyle gerçek ve yaşayan Tanrı’yı bilmekle ilgilidir.

Tanrı’yı Sözü aracılığıyla bilmek Hristiyan olmanın tanımı olduğuna göre, tüm Hristiyanların bu nedenle Hristiyan teologlar

olduğunu görebiliriz. Bizler Hristiyan teologlarız ve bunun nedeni basitçe Hristiyan olmamızdır. Bu nedenle, birisinin keyifli bir şekilde (ve belki de biraz küçümseyerek) şöyle dediğini duyduğunuzda teolojinin ne olduğu tamamen yanlış anlaşılabilir: “Ben teolog değilim!” Çoğu zaman bunun anlamı basitçe o kişinin kötü bir teolog olduğu ve her şeyi Tanrı’nın gerçeğinin ateşinde test etmede başarısız olduğudur.

Herhangi bir Hristiyan’a sorulması gereken soru “Teolog musun?” değildir. Öyle olduğunu zaten biliyoruz. Sorulması gereken soru kişinin iyi bir teolog mu yoksa kötü bir teolog mu olduğudur. Kişinin Kalkedon tanımını hatırlayıp hatırlayamadığını ya da Grekçe bir fiili ayırıştırıp ayırıştıramadığını kastetmiyoruz. İyi bir teolog olmak öncelikle entelektüel yetenekle ya da bir akademik geçmişle ilgili değildir. Hristiyan teolojisi, Anselm’in meşhur ifadesiyle, anlayış arayan imandır ve bu nedenle iyi bir teolog olmanın *niteliği*, vahyeden Söz olan İsa Mesih’e imandır.

İyi bir teolog olmak, Tanrı Sözü’nü daha iyi bilmeye çalışmak ve ona bel bağlamaktır. Yine de çoğumuz etrafta dolaşarak kendimizi teolog olarak tanıtmayız. Aslında, teoloji konusu ne zaman gündeme gelse (tabii eğer gelirse), “Teolojinin konuyla ilgisi var mı?” sorusuyla karşılaşma olasılığımız daha yüksektir. Teoloji günlük hayattan kopuk mudur?

Teoloji, gün boyunca yaptığımız her bir seçim kadar önemlidir. Her birimiz gerçekliği ele alışımız temelinde hareket ederiz; yani, her birimiz teolojik olarak yaşarız. Teolojik bir mesele olmayan hiçbir şey yoktur.

Hristiyanlar olarak, tüm algılarımızın Tanrı’nın vahyi tarafından şekillendirilmediği ve yönlendirilmediği takdirde yanlış olacağını biliyoruz. Bu nedenle Hristiyan teolojisi gerçek bir “yeniden

araştırmadır”, çünkü Tanrı’nın açıklamış olduklarının ışığında gerçekliğin tamamını araştırmakla ilgilidir.

Hristiyan teolojisini öğrenmek, yıllarca etrafımızdaki dünyayı dinleyerek zihnimizde biriken çöpleri temizlemek ve yerine gerçeği koymaktır. Mesih’in zihnini giyinmek ve böylece kültürümüzde aksi takdirde bizi yönlendirecek olan yalanları ayıklamaktır. Toplumumuzun varsayımlarıyla sürüklenmeyi reddetmektir.

Örneğin, günümüz kültürünün büyük bir kısmı pragmatizme (faydacılığa) gömülüdür. Bir şeyler yapmak istiyoruz. Nasıl, neden ve neyi yapacağımız konusunda çok fazla düşünmemize gerek olmadığını hissediyoruz; sadece işimize bakmalıyızdır.

Ancak bu zihniyeti şekillendiren sorgulanmamış (ve kuşkusuz teolojik) ön kabuller nelerdir? Faaliyetlerimiz iyi midir? Faaliyetlerimiz doğru bir şekilde yönlendirilmiş midir? Örneğin, Hristiyanlar olarak müjdeleme yapmaya hevesliyiz. Ama hangi Müjde’yi paylaşmalıyız? Bu soruyu yanıtlamanın tek uygun yolu teolojik çalışma, Kutsal Kitap ve Hristiyanların orada bulduğu büyük doktrinlerle mücadele etmektir.

Yaşamlarımızda ve dünyada gerçek değişimin gerçekleşmesinin tek yolu, teolojinin gerçeklik hakkındaki ön kabullerimizi ve varsayımlarımızı ortaya çıkarması ve değiştirmesidir. Dünyayı bu şekilde altüst edebiliriz (Elç. 17:6). Dolayısıyla teoloji günlük yaşamla daha fazla ilgili olamazdı. Aslında, Tanrı’yı tanımanın bir ölüm kalım meselesi olduğu düşünüldüğünde, teolojinin de bir ölüm kalım meselesi olması gerekir. Eğer teolojiyi alakasız görürsek, Tanrı’nın Sözü’nün gerçekliği tanımlamadığını söyleyerek Tanrı’ya yalancı demiş oluruz.

O hâlde teoloji diğer konular gibi bir konu değildir. Aksine, Mesih’in evrensel iddiaları nedeniyle, hiçbir disiplinin cesaret edeme-

yeceği yerlere cesaretle gitmeye ve diğer tüm bilgi dallarını bilgilendirmeye çalışır. Üniversite, teoloji fakültesinden doğmuştur ve eğer Müjde'ye inanılacaksa, onu asla terk edemez. Abraham Kuyper'in dediği gibi, "İnsan varlığımızın tüm alanında, Her Şeye Egemen olan Mesih'in 'Bana ait!' diye haykırmadığı bir santimetrekare bile yoktur." Bu nedenle, yaşamımızın ve bilgimizin her alanında, hakikat olan Söz tarafından yönlendirilmeye çalışmalı ve sahte bir şekilde yetkili bilgi iddiasında bulunan başka sözler tarafından yoldan çıkarılmamalıyız.

Bize gelince, teoloji –iyi ya da kötü, Hristiyan ya da putperest, düşünülmüş ya da varsayılmış olsun– her şeye yaklaşımımızı belirleyecektir. Peki, yaklaşan bir yargıya inanıyor muyuz? Buna cevabımız insanları ne ölçüde uyardığımıza bakılarak anlaşılabilir. Tekli bir Tanrı'ya mı yoksa Baba, Oğul ve Ruh olan kişisel Tanrı'ya mı inanıyoruz? Buna vereceğimiz yanıt, ilişkilerle gerçekten ilgilenip ilgilenmeyeceğimizi belirleyecektir.

Özellikle de, teoloji, öğrenciliğimizi ve müjdelememizi belirleyecektir. İlk olarak, öğrenciliğimiz: Pavlus'un dikkat çekici bir ifadesini kullanmak gerekirse, teoloji Tanrı'ya "akla yatkın" ibadetimizdir ve bedenlerimizi de içermelidir (Thomas Cosmades Çevirisi): "Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size valvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur" (Rom. 12:1). Bedenlerimiz (her gün fiilen yaşama şeklimiz) ya "Tanrı'nın merhameti adına" (bkz. Rom. 12:1) ya da Müjde olmayan bir şey adına kullanılacaktır. Bu ikisinden ilkinin olması için Tanrı'nın merhametine dair iyi bir kavrayış edinmek, teolojinin işidir.

İyi teoloji iyi öğrenciliğe olanak sağlar; kötü teoloji kötü öğrenciliğe yol açmak zorundadır. Mesih'in bedensel (gerçek, etkin)

hizmetini içermeyen bir teoloji, *Tanrı'nın Sözü'nün* teolojisi olmayacaktır, çünkü bir teoloji “ayağı yere basmamak” anlamında sadece “akademik” olarak kalırsa, o zaman beden alan Söz'ün gerçek bir teolojisi olamaz.

İkinci olarak, teoloji müjdelememizi belirleyecektir, çünkü bu Söz'ü gerçekten bilmek, Mesih'i taklit etmek ve böylece dünyaya gidip kurtuluş teklifiyle dünyayı değiştirmeye çalışmaktır. Yine de müjdeleme yapmak için sadece iyi bir teoloji tarafından motive edilmeyiz. Bunu yapmak için donatılmış da olmalıyız. Bu nedenle Petrus şöyle buyurur: “Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun” (1.Pe. 3:15). Aslında, arkadaşlarınıza İsa'yı anlatmak için çalışma odanızdan çıktığınızda, onlara daha iyi cevap verebilmek için tekrar çalışma odanıza dönmeniz gerektiğini fark edersiniz. Müjde'nin iyi bir teolojisi, tam da buna çaresizce ihtiyaç duyan bir dünyaya Müjde'nin daha saf bir şekilde sunulması anlamına gelir.

İşte bu yüzden teolojimizi geliştirmeye çalışmalıyız; çünkü iyi ya da kötü, sahip olduğumuz teoloji tüm öğrenciliğimizi, müjdelememizin coşkusunu ve etkinliğini ve tüm yaşamımızı etkileyecektir.

Peki, bu herkesin profesyonel olarak teoloji çalışması gerektiği anlamına mı gelmektedir? Herkesin teolojinin akademik yönüyle ilgilenmesi gerektiği anlamına mı gelmektedir? Peki ya bunu yapmış olan bizler; bu yola girerken nelerin farkında olmalıyız?

Herkes bir teologdur, ancak herkese gerçekliği “yeniden araştırma” görevine yoğun bir şekilde zaman ayırma fırsatı verilmemiştir. Basitçe ifade etmek gerekirse, zihnimizi günlük yanılısamalarımızdan uzaklaştırmak ve iyi haber olan gerçeğe odaklamak bir sevinç olmalıdır.

Ancak, hepimizin çok iyi bildiği gibi, bu o kadar da basit değildir. Zaman zaman teolojinin derinliklerine inme fırsatının bize ne kadar büyük bir ayrıcalık sağladığını hissederiz; ancak teoloji diploması için eğitim almak sessiz zamanlar ve Kutsal Kitap çalışmasından ibaret değildir. Özellikle de dil bilgisinin anlaşılması güç bir noktayı kavramak zorunda kaldığımızda ya da zamanımızı kilise tarihinin küflü bir köşesini araştırarak geçirmek zorunda kaldığımızda, akademik ilgisizlik içinde hapsolmuş hissetmek kolaydır.

Peki, teoloji okurken bu tür çok pratik kaygılardan ne anlamalıyız? Masa başında ve kütüphanede iyi teologlar olduğumuzdan nasıl emin olabiliriz?

Farkına varılması gereken ilk teşvik edici şey, yabancı ya da rahatsız edici olan her şeyin kötü olmadığıdır. Biz müjdecî akım içerisindeki Hristiyanların sorunu, sırf tadını bilmediği için yeni bir yemeği denemeye cesaret edemeyen mızımız bir çocuk gibi olabilmemizdir. Bu esrarengiz teoloji konusunun karanlık güçleri hakkında ve pek çok iyi genç Hristiyan'ın bu konu aracılığıyla nasıl liberalizmin çukurlarına çekildiği hakkında kulaklarımızda pek çok uyarıyla teoloji okumaya geliriz. Derslerimize başlarız ve kendimizi yeni fikirler ve yapılacak yeni şeylerle bombardıman altında buluruz ve böylece şüphelerimiz doğrulanmış gibi görünür.

Birazdan göreceğiz ki, teoloji okurken gerçekten de son derece dikkatli olunması gereken karanlık güçler var. Ancak bundan önce, teolojinin özünde şaşırtıcı, rahatsız edici ve yüzleştirici olmak olduğunu bilmemiz gerekir.

Söz ilk olarak günahımız ve kurtuluş ihtiyacımız hakkında saldırgan bir mesaj olarak karşımıza çıkar. Bizi günahımızın mezarından rahatsız eder ve bizi dünyayla bir kez daha yüzleşmeye ve onu rahatsız etmeye göndermeden önce çok rahat bir şekilde gü-

vendiğimiz tüm putları değiştirir. Aslında, iyi teolojinin yüzleştirici doğası nedeniyle, eğer çalıştığımız şey tarafından rahatsız edilmiyor ve zorlanmıyorsanız, o zaman şu anda gerçek teoloji yapmadığınızı söyleyebiliriz.

Gerçek teolojide turistler yoktur. Dünyamız Müjde'nin ışığında altüst olurken ve bizler Mesih tarafından tüm dünyayı altüst etmek üzere gönderilirken teoloji bir mücadele olmalıdır. Dolayısıyla, bize öğretilen ve düşünme biçimimize meydan okuyan tuhaf bir uygulamayı ya da rahatsız edici bulduğumuz bir şeyi otomatik olarak reddetmemeliyiz. Çünkü iyi bir teolojinin gerçek testi bizim onunla olan rahatlık seviyemiz değil, Kutsal Yazılar'dır.

Kutsal Kitap'tan ziyade bazı teologların ne düşündüklerine bakmak için ne kadar çok zaman harcamamız gerektiği de buna bir örnektir. Bu garip uygulama biraz zaman kaybı değil midir? İnsanların ne söylediğini öğrenmek, ilahi olan sözlerin yerini tutmak için yetersiz bir alternatif değil mi?

Kuşkusuz, teoloji eserlerini incelemek, her zaman tüm öğrenimlerimizin değişmez temeli olarak kalması gereken Kutsal Kitap çalışmasını asla bastırmamalıdır. Ve yine de bu yabancı uygulama aslında gereklidir; çünkü bir topluluk olan Tanrı, bizi topluluk içinde işlev görmeye çağırır. Dolayısıyla, bir Hristiyan asla tüm yanıtlara sahip olmayacaktır. Birbirimizi dinlememiz ve birbirimizden öğrenmemiz gerekir.

Kilise olarak teolojiyi birlikte yaparız, imandaki babalarımızın ve annelerimizin yanı sıra yaşayan kardeşlerimizin yazılı bilgeliğinden yararlanırız. Bu, ne kadar büyük ya da hatalı olursa olsun, bir teoloğu incelerken kendimize Hristiyan paydaşlığına olan sürekli ihtiyacımızı hatırlattığımız anlamına gelir. Yalnız teolog, kilise topluluğunu sevecek olan Hristiyan bir teolog değildir. Kutsal Kitap'ı

en iyi, geçmişteki büyük ve sadık Hristiyanların yanı sıra çevremizdeki ve yakınımızdaki Hristiyanlardan yardım aldığımızda çalışırız.

Özetle, bizimle ve dünyayla yüzleşen Söz'le mücadele ettiğimizde, her şeyi kişisel heveslerimizle değil de Söz'le sınıadığımızda ve çalışmalarımızı hem geçmiş hem de şimdiki kilisenin paydaşlığı içinde, bilgelere öğrenerek ve onların bilgeliğini aktararak yaptığımızda, iyi teoloji yapmış oluruz.

Bununla birlikte, teolojik çalışmalarımızı yaparken mücadele etmemiz için başka ve daha kötü bir neden daha vardır. Bu da hatanın ve yanlış öğretinin varlığıdır. Başka herhangi bir konuda, hatanın sadece sınırlı yansımaları olacaktır ve bu yansımalar genellikle basitçe geçiştirilebilir ya da gülünüp geçilebilir. Oysa teolojide bunun yansımaları ebedî olacaktır. Çünkü teolojide hata ve sahte öğreti, gerçekliğin kendisini çarpıtır ve bu nedenle, İreneus'un deyişiyle, öldürücü olabilir.

Hatalı teolojiyle yüzleşmeye nasıl hazırlanmalıyız? Elbette kaçıp gitmek cazip gelebilir. Ve kuşkusuz bazı teolojileri şimdilik bir kenara bırakmamız gerekecektir, zira tek başımıza onlarla yüzleşmekten ve başa çıkmaktan aciziz. Bu, paydaşlığa duyulan ihtiyacın yanı sıra, bireysel olarak bazı sorunlara yanıt veremiyor olmamızın kilisenin bir bütün olarak böyle olduğu anlamına gelmediği gerçeğini bir kez daha hatırlatır.

Ancak hata ve sahte öğreti Mesih geri dönmeden önce ortadan kalkmayacaktır. Bu yüzden kendimizi ve kilisenin genelini bu ruhsal açıdan öldürücü fikirlerle mücadele etmeye hazırlamalıyız. Teoloji okumanın bir amacı da tam olarak bunu yapabilecek donanıma sahip olmaktır. Bu nedenle kilise içinde son derece sorumlu bir role getirildik; Mesih'i daha fazla tanıdıkça, O'na ve Müjde-

sine karşı olan her şeyle mücadele etmek için daha donanımlı hâle geliriz. Ve bunu gördüğümüzde, hangi nedenle dersimize kayıt yaptırmış olursak olalım, çalışmalarımızda tembellik etmemizi yasaklayan bir görevle yükümlü olduğumuzu fark ederiz. Kilisenin ve dünyanın sağlığı için, hataya ve sahte öğretiye Tanrı Sözü'nün kurtarıcı gerçeğiyle karşı koymalıyız.

Bunu yapmak için, mücadeleye "Ruh'un kılıcı [olan] Tanrı'nın sözü" (Ef. 6:17) ile girdiğimizin farkında olmalıyız. Aslında, böyle bir adım atmayı düşünmeden önce, kendi ruhsal beslenmemizden emin olmamız gerekir. Yeni ya da eski herhangi bir teolojii yutmadan önce, Kutsal Yazılar'ın kanıtlayıcı ateşinden geçirerek yenilebilir ve besleyici olduğundan emin olmalıyız. Pavlus'un pek çok kez ifade ettiği gibi: "Her şeyi sınavın" (1.Se. 5:21); "Yazılmış olanın dışına çıkmayın" (1.Ko. 4:6); "Tanrı doğru ve her insan yalancı olsun" (Rom. 3:4 – Bünyamin Candemir Çevirisi). Bunu yaptığımızda, Kutsal Yazılar tarafından yanlış olduğu kanıtlanan şeyleri aktif bir şekilde reddettiğimizde ve (dua ve övgüyle dolu bir şekilde) doğru olduğunu bulduğumuz şeyleri kucakladığımızda, teoloji çalışmak artık ruhsal bir durgunluk ya da gerileme zamanı değil, harika bir büyüme zamanı olacaktır. Çünkü kilisenin sapkınlığa karşı koymak zorunda kaldığı zamanlarda, Tanrı bizim sık sık kendi gerçeğini daha da net bir şekilde anlamamızı sağlamıştır; örnek olarak ilk Hristiyanlık tartışmalarına ve Reformasyon'a bakın. Gerçeğin peşinde koşarken Tanrı'nın yüceliğini ve lütfunu daha fazla öğreniriz.

Etrafımızdaki sahte öğretisi ve hatayı reddetmemiz gerektiğini gördük. Ancak teoloji öğrencisi için başka bir tehlike daha vardır ve bu da teolojinin içimizde çirkinleşebilmesidir.

Bunun gerçekleşmesinin en kolay ve en yaygın yolu teolojinin teorik ve spekülâtif olmasına izin vermemizdir. Tıpkı televizyonda hem sevgiye hem de şiddete karşı duyarsızlaştırılabildiğimiz gibi, teoloji de (ve en kötüsü Kutsal Kitap da) kayıtsızca çalışmamız gereken basit bir konu hâline gelebilir.

Teolojiyi Tanrı'nın vahyine verdiğimiz ibadet dolu bir yanıt olarak görmek yerine, Mesih'teki şaşkın "teolojik olmayan" kardeşlerimizin önünde sözde "bilgimizi" gururla sergilerken kendimizi saçma sapan tanrıçıklar hâline getirmek için kullanabiliriz. Bu gerçek bilgi değildir, çünkü gerçeğin bir Kişi'den ziyade verilerden oluştuğunu düşünmek gibi temel bir hataya dayanmaktadır (Yu. 14:6).

Bu tür bir çalışma bizi yanlış yöne götürür. Kutsal Kitabınız'ı okurken kendinizi yakalamak ve Mesih'i öğrenmediğinizi, sadece Wellhausen'in o konuda ne diyeceğini merak ettiğinizi ya da bir sonraki makalede o ayeti kullanmak için zihinsel notlar aldığınızı fark etmek çok kolaydır. Bu, kilisenin teoloji yapmasına yardımcı olma görevimizden uzaklaşıp teolojiyi "sıradan bir Hristiyan"ın yapamayacağı bir uzmanlık bilimi hâline getirmeye doğru atılmış kısa bir adımdır. Bunun korkunç sonucuysa, Mesih'e ilişkin bilgilerimizde gelişmek ve böylece imanda olgunlaşmak yerine, Tanrı'nın iyi haberinin dünyaya yayılmasını engelleyen ferisice bir entelektüel kâhinlik hâline gelmemizdir. Böyle bir durumda, Müjde'nin düşmanları hâline gelmiş oluruz.

Bu nedenle, teoloji öğrencileri olarak –ki her zaman öyle kalmalıyız– her gün kendimize teolojimizin Söz'ün ve kilisedeki yaşamın gerçek, bedensel hizmetini içerip içermediğini sormalıyız. Ya da daha basitçe şöyle sormalıyız: Teolojiyi Mesih'i daha iyi tanımak için mi yapıyoruz, yoksa Adem gibi kendimizi O'nun bakışlarından saklamak için mi kullanıyoruz?

Hristiyan teolojisi yapmanın bir insan için mümkün olan en büyük şey olduğunu gördük, çünkü bu sadece dersler ve kitaplarla ilgili değil, Mesih'i tanımakla ilgilidir; gerçekliği "yeniden araştırmak" ve yaşamlarımızı onun vahyedilmiş gerçeği ışığında yeniden ayarlamakla ilgilidir. Ayrıca, bu *Logos*'u tanımanın, O'nu tanıtmamanın ve diğer tüm rakip sözlerin yerine O'nu koymaya çalışmanın, alakasız olmaktan çok uzak, dünyadaki en mantıklı (logical) şey olduğunu görebiliriz.

O zaman çalışmalarımız ebedî meyve verir. O'nu aktif bir şekilde tanımaya çalışmaktan vazgeçtiğimizde ve yaşamlarımızı başka bir sözün belirlemesine izin verdiğimizde ancak o zaman mantıksız oluruz. Dolayısıyla, çalışmalarımız bizi yalnızca O'nu daha fazla tanımaya ve başkalarını da bilimlerin bu gerçek kraliçesinden zevk alarak gerçeklikte yaşamaya teşvik etmelidir.

Yarışı Koşun

13 Mayıs 1940'ta Winston Churchill Başbakan olarak Avam Kamarası'nda ilk konuşmasını yaptı. Bilinen bir şekilde onlara şöyle dedi: "Bu hükûmete katılanlara söylediğimi Meclis'e de söylemek isterim: Kan, emek, gözyaşı ve terden başka sunacak hiçbir şeyim yok. Önümüzde en ağır türden zorlu bir sınamaya var. Önümüzde uzun aylar sürecek bir mücadele ve acı var."

İsa halkına oldukça farklı bir şey söyleyebilmektedir: O, zafer vaat etmektedir. İsa yaşam, sevinç ve esenlik sunar. Ancak Mesih'in ordusuna katılmak ve Müjde hizmetinde bir yaşama girmek mücadele anlamına gelir. Acı çekmek anlamına gelir. Kayıplar vardır. Kan, emek, gözyaşı ve ter demektir.

Bugün ve her gün kilise, savaş alanına asker göndermektedir. Ve bunu her yaptığımızda, Mesih'e olan sevgileri onları O'nun Adı uğruna canlarını vermeye yönlendirenler adına büyük bir gurur duyuyorum. Sürüye çobanlık etmeye çağrılanları düşündüğümde, hem bir rüya hem de bir kâbus görüyorum. Beni dehşete düşüren ihtimal, bazılarının Yahuda'nın deyiimiyle "kendilerini besleyen çobanlar", "meyvesiz ağaçlar", "serseri yıldızlar" hâline gelmeleridir (12-13. ayetler).

Hayalim –kendi hizmetimi ateşleyen ve yönlendiren azim– ise bir gün kilisenin bu hizmetkârlarının Pavlus’la birlikte, “Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum” (2.Ti. 4:7-8) diyebilmeleridir. Bir gün emeklerinin ebedî meyvesini görecekler ve Mesih onları yücelikle taçlandırıp, “Aferin, iyi ve güvenilir köle!” diyecektir (bkz. Mat. 25:23).

Kardeşler, İbraniler Mektubu önümüze konan yarıştan bahseder (12:1). Bu, tüm Hristiyanların önündeki bir yarıştır; ama bu, Müjde hizmetine başlayanlar için özellikle uygundur. Çobanlar, önünüzde bir savaş, bir yarış var. Ve siz kıpırdanmaya değil, kambur durmaya değil, dolanmaya değil, koşmaya çağrılıyorsunuz. Bu en büyük ve en heyecan verici yarıştır. İsa’yı takip etme yarışıdır.

Daha önce, İbraniler 6. bölümde İsa’dan öncümüz olarak söz edilir (20. ayet). O öncüdür, ölüm ve yücelik yolunda koşar. O, yolu temizleyen öncü muhafızdır. Acı çekerek, aşağılanarak, ölecek; tüm bunlar aracılığıyla bizim için yüceliğe giden emin bir yol açmaktadır. O, kurtuluşumuzun borazanıdır, önden gider, düşmanlarımızı güçlü bir şekilde etkisiz hâle getirir.

İşte kardeşlerim, çağrıldığınız yarış budur. O’nun gittiği yere gitmek; tüm yol boyunca. Bu demektir ki, bugün hasat tarlalarına gidenlere sadece “aferin” demiyoruz. Kilise şehitler –tanıklar, ölmeye çağrılan kadın ve erkekler– gönderir. Bunlar, kendilerine ölmeyi seçenlerin asla göremeyeceği bir yüceliğe çağrılan erkekler ve kadınlardır.

Ve bu çok güzel ve heyecan verici bir şeydir. Belki de bu sözleri duyan biri, derin tövbenin sevincini; kendi gururunu ve hırsını bırakmanın, daha büyük ve daha parlak bir manzarada bakışlarını küçük benliğin değil de büyük Mesih’in doldurduğu o yeni vizyona yeniden doğmuş hâlde bulmanın acı tatlı heyecanını hiç yaşamamıştır.

Bu, kendine takıntılı olanlar için bir anlam ifade etmez; ama bu koşabileceğiniz en mutlu, en özgürleştirici yarıştı. Ve küçük metnimiz koşucular için bize üç teselli vermektedir: şehitlere dönüp bakın, İsa'ya bakın ve sevinç için ileriye bakın.

İlk olarak, şehitlere dönüp bakın. “İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar (ya da şehitler) bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyırıp atalım ve önümüze konan yarışa sabırla koşalım.” Rab’bin yarışı bitirmelelerine yardım ettiği tanıkların bulutuna bakın.

Önderliğin en büyük tehlikelerinden biri yalnızlıktır. İnsanlar üzerinizdeki baskıları anlamazlar. Belki de sizi yüceltiyorlardır ve teşvike ihtiyacınız olduğunu düşünmüyorlardır. Belki de tavsiyede bulunmaya cesaret edemedikleri için uzaktan taş atıyorlardır. Önderliğin sizi izole etme eğilimi vardır. Bu yüzden izolasyonla savaşmanız gerekir.

Üniversitede kurduğum iki arkadaşlığım –yani hâlâ yılda üç kez buluştuğum arkadaşlarım– çok önemli, çünkü birbirimizi tam bir dürüstlük ve gerçek bir sevgiyle destekleyebiliyor ve cesaretlendirebiliyoruz. Size de çevrenizde bu tür bir destek grubu kurmanızı tavsiye ederim. Eğer bu kadar yakın arkadaşlarınız yoksa, onları geliştirmek için çalışın. Bir arada kalın.

Daha önce İbraniler’de bize şöyle denmişti: “Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim” (10:24-25). Ve burada, 12. bölümde, çağrı tek başına koşmak değildir. Hayır, “önümüze konan yarışa sabırla koşalım” denmektedir.

Ama tek başınıza kaldığınızda bile –bir pazar gecesi, vaaz vermekten bitap düşmüş, yüreğiniz tüm pastörel zorluklarla dolu

olsa bile– her zaman bir tanık bulutu vardır. Her zaman İbraniler 11'deki iman salonu sergisindeki örneklere dönebilirsiniz. Orada her durum için bir ders vardır. Sıkıntılara göğüs geren cesur ve sadık kutsallar vardır. Ve tıpkı bizim gibi aptalca başarısızlıklar vardır. Sarhoş Nuh var: Rab onun yarışı bitirmesine yardım etti. Zina yapan Davut var: Rab onun yarışı bitirmesine yardım etti.

Teşviğinin kırıldığı anlarda bile –aslında özellikle o anlarda– kilise tarihini okumak için zaman ayırın. Hristiyan biyografilerini okuyun. Zaman zaman mücadelelerinizde, zayıflıklarınızda, inişlerinizde ve çıkışlarınızda yalnız olmadığınızı göreceksiniz. Rab'bin onları nasıl kurtardığına tanıklık eden bir tanık bulutu vardır. Bu yüzden, şehitlere dönüp bakın.

İkinci olarak, İsa'ya bakın. “Önümüze konan yarışı sabırla koşalım. Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim.” İşte koşmanın özü budur. Yarışı İsa'ya bakarak koşarsınız. Sizin için yeni yaşamın başladığı yer burasıdır. Rab, “Ey dünya uçları, hepimiz bana yönelin de kurtulun” diyor (Yşa. 45:22 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Ve siz yukarı kaldırılmış olan İnsanoğlu'na yönelip baktınız ve yaşadınız (krş. Yu. 3:14).

Bunu yapmaya devam edin. İbraniler 12:3'ün dediği gibi, O'nu “düşünün.” O'nu görmek yaşam, cesaret, sebat, alçakgönüllülük ve muhtaçlara lütuf getirir. Çalışmalarınızdaki diğer her şeyi unutsanız bile, bunu hatırlayın: “O'nu düşünün.” Bu, bir kralın verebileceği kadar basit bir emirdir. “O'nu düşünün.”

“Sahip olduğum teolojik bilgelikten haberin yok mu? Bana patronluk taslama” diye düşünerek kolayca gülebilirsiniz. Ama Müjde hizmetinde bile Mesih'ten uzaklaşan çekim çok güçlüdür. Ruhsal soğukluk, profesyonellik, bir kutucuğa tamamlandı işareti koyan ama yürekleri harekete geçirmeye çalışmayan vaazlar, gözleriniz

başkalarının başarılarına sabitlendiği için cesaretinizin kırılması, gözleriniz kendi hizmetinizin başarılarına sabitlendiği için gurur, başkalarından korkma, umutsuzluk; tüm bunlar gözlerinizi İsa'ya dikmemenin sonuçlarıdır. Ve tüm bunlar nihayetinde şu basit sözlerle iyileştirilir: "O'nu düşünün."

Dürüst ve tutarlı bir bütünlük burada yatar. Ruhsal tazelik ve güç burada yatar. Ve İbraniler 11'de, büyük tanık bulutunda gördüğünüz şey de tam olarak budur. Oradaki kutsallar imanın, yarıştaki koşma gücünün, sahip olduğunuz içsel bir kaynak olmadığını kanıtlarlar. Kasları güçlendirmek ve kan pompalamakla elde edilmez. Daima O'na bakarak gelir.

Örneğin, Musa neden günahın geçici zevklerinden zevk almaktansa, Tanrı'nın halkıyla birlikte kötü muamele görmeyi tercih etti? İbraniler 11:26 bize şöyle der: "Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır hazinelerinden daha büyük zenginlik saydı. Çünkü alacağı ödülü düşünüyordu." Musa gibi, "O'nu düşünün."

Şehitlere dönüp bakın, İsa'ya bakın ve son olarak, sevinç için ileriye bakın. Bu aslında İsa'ya bakmanın bir parçasıdır. İbraniler 12:2 ayeti şöyle der: "Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve şimdi Tanrı'nın tahtının sağında oturuyor."

İsa'nın çarmıha katlanmasını ve utancı küçümsemesini sağlayan şey önündeki sevinçti. Peki bu sevinç neydi? Bu sadece Babası'nın O'nu tekrar yaşama döndüreceği düşüncesi değildi. Sadece göklerin tahtına yükseleceği ve hüküm süreceği düşüncesi de değildi. Bunların hepsine sahipti. Bundan zevk almak için evden ayrılmasına hiç gerek yoktu.

Hayır, bu sevinç, başardığı her şeyin meyvesiydi: kurtarmak için gelip kanını akıttığı geliniydi. Bu, "büyük bir kalabalığın, gü-

rül gürül akan suların, güçlü gök gürlemelerinin sesine benzer sesler”in şöyle dediğini duyma beklentisiydi:

“Sevinelim, coşalım!
O’nu yüceltelim!
Çünkü Kuzu’nun düğünü başlıyor,
Gelini hazırlandı.” (Vah. 19:6-7)

Önüne konan sevinç evliliği; geliniyle bir olmasıydı. Bizim önümüze konan sevinç de aynıdır: O’nunla yüz yüze, tüm günah ve acılardan arınmış olarak birlikte olmak. O’nun gibi biz de emeklerimizin meyvesini göreceğiz: Rab’bin bize verdiği kişilerin kurtarıldığını göreceğiz. Artık kardeşlerimiz olan bu çaresiz günahkârlar düğün şöleninde etrafımızda olacaklar.

Kardeşler, bu olasılığı düşünün ve önünüze koyduğunuz rakip sevinçlerle karşılaştırın. Bunu hemen şimdi yapın. Gelecek için kurduğunuz o özel, derin hayalinizi düşünün. Evli olmak mı? Popüler olmak mı? Etkili olmak? Rahat olmak mı?

Bu hayal kendi başına kötü bir şey olmayabilir. Ancak bunu her düşündüğünüzde, önünüzde duran büyük sevincin yanında tutun. Ve düşünün: Hangisi daha çekicidir? Hangisi daha büyüktür? Hangisi daha sürekli bir sevinç, önünüze ve merkezimize koyacağınız sevinçtir?

Kardeşlerim, daha düşük bir yarışa, dönem ve belirsiz bir umuda yönelik bir yarışa razı olmayın. Başarı, para, şöhret, rahatlık hepsi sonunda sizi hayal kırıklığına uğratacaktır. Ölümün ve yüceliğin büyük yarışında koşun.

Tanıklar bulutuyla birlikte gidin. Büyük öncümüzün peşinden gidin. Sevince doğru gidin.

Yazar Hakkında

Michael Reeves, Union School of Theology'nin başkanı ve teoloji profesörüdür. Burada sistematik ve tarihsel teoloji alanlarında ve ayrıca vaaz verme ve ruhsal formasyon konularında ders vermektedir. Yerel bir kilise pastörü, Oxford'daki Newton House'un kıdemli üyesi, European Theologians Network'ün direktörüdür ve düzenli olarak dünya çapında konuşmalar ve dersler vermektedir. *Üçlülük'ten Zevk Almak: Hristiyan İnançına Bir Giriş*, *Rejoicing in Christ* ve *Rejoice and Tremble: The Surprising Good News of the Fear of the Lord* gibi birçok kitabın yazarıdır.

Notlar

1. Bölüm: Tanrı'dan Zevk Alın

1. Richard Baxter, *The Reformed Pastor* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1974), 54.
2. Jonathan Edwards, *Works of Jonathan Edwards*, ed. Sang Hyun Lee, vol. 21, *Writings on the Trinity, Faith, and Grace* (New Haven: Yale University Press, 2003), 171.
3. John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, ed. John T. McNeill, çev. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster Press, 1960), 1.2.1.
4. Karl Barth, *Church Dogmatics*, ed. G. W. Bromiley and T. F. Torrance, çev. T. H. L. Parker vd., vol. 2, pt. 1, *The Doctrine of God* (Edinburgh: T&T Clark, 1957), 656.

2. Bölüm: Sadece Çarmıhla Övünün

1. Roland H. Bainton, *Here I Stand: A Life of Martin Luther* (New York and Nashville: Abingdon, 1950), 386.

3. Bölüm: Cesurca Dua Edin

1. Calvin, *Institutes* 3.20.
2. J. I. Packer, *Knowing God* (London: Hodder & Stoughton, 1973), 224.
3. John Newton, "Encouragement to Pray," *Trinity Psalter Hymnal* içinde (Atlanta: Great Commission Publications, 2018), #789.
4. John Stott, *Ten Great Preachers: Messages and Interviews*, ed. Bill Turpie (Grand Rapids: Baker, 2000), 117.

4. Bölüm: Alçakgönüllüğü İçtenlikle Benimseyin

1. John Stott, *Evangelical Truth: A Personal Plea for Unity* (Leicester: Inter Varsity, 1999), 147.

5. Bölüm: Arkadaşlığa Değer Verin

1. Thomas Carlyle, *Heroes and Hero-Worship* (London & New York: Ward, Lock, and Co., 1888), 3, 11.
2. C. S. Lewis, *The Four Loves* (London, Geoffrey Bles, 1960), 73.
3. Lewis, *Four Loves*, 70.
4. Lewis, *Four Loves*, 74.

5. Lewis, *Four Loves*, 77, 79.
6. Lewis, *Four Loves*, 84.
7. Lewis, *Four Loves*, 85.
8. John Bunyan, *The Pilgrim's Progress from This World to That Which Is to Come*, *The Works of John Bunyan* içinde, vol. 3, *Allegorical, Figurative, and Symbolical* (Edinburgh, Banner of Truth, 1991), 190.

6. Bölüm: Acı Aracılığıyla Büyüyün

1. C. H. Spurgeon, *Lectures to My Students: A Selection from Addresses Delivered to the Students of the Pastors' College, Metropolitan Tabernacle.*, vol. 1 (London: Passmore and Alabaster, 1875), 178.
2. C. H. Spurgeon, *The Metropolitan Tabernacle Pulpit Sermons*, vol. 22 (London: Passmore & Alabaster, 1876), 76.
3. John Flavel, *The Whole Works of John Flavel*, vol. 5 (London: W. Baynes and Son, 1820), 281.
4. John Flavel, *The Whole Works of John Flavel*, vol. 4 (London: W. Baynes and Son, 1820), 426–27.
5. Richard Sibbes, *The Complete Works of Richard Sibbes*, ed. Alexander Balloch Grosart, vol. 2 (Edinburgh; London; Dublin: James Nichol; James Nisbet and Co.; W. Robertson, 1862), 34–35.
6. John Bradford, *The Writings of John Bradford*, ed. Aubrey Townsend, vol. 1, *Sermons, Meditations, Examinations* (Cambridge: Cambridge University Press, 1848), 241.

7. Bölüm: Kiliseyi Sevin

1. Jonathan Edwards, *Works of Jonathan Edwards*, ed. Wilson H. Kimnach, vol. 25, *Sermons and Discourses* (New Haven and London: Yale University Press, 2006), 187.
2. To George Spenlein, *Luther: Letters of Spiritual Counsel*, Library of Christian Classics, ed. T. G Tappert içinde (Vancouver: Regent College, 2003), 110.
3. John Owen, *Biblical Theology, or the Nature, Origin, Development, and Study of Theological Truth, in Six Books*, çev. Stephen P. Westcott (Pittsburgh: Soli Deo Gloria, 1994), 703.
4. Richard Sibbes, *The Complete Works of Richard Sibbes*, ed. Alexander Balloch Grosart, vol. 2 (Edinburgh; London; Dublin: James Nichol; James Nisbet and Co.; W. Robertson, 1862), 202.

Union

Kiliselerde ve yaşamlarda reformasyon ateşini besliyoruz.

Union Yayınları, yeni nesil önderlere, Tanrı hakkında daha derin bir bilgiye sahip olmalarını sağlayan teolojiyle yatırım yapmaktadır. Kitaplardan ücretsiz çevrim içi içeriğimize kadar, imanlıları ve kiliselerini yenileyecek, dönüştürecek ve büyütecek üst düzey kaynaklar üretmeye kararlıyız.

Her yerdeki insanların Tanrı'yı tanımalarını, sevmelerini ve yaptıkları her şeyde O'nu yücelterek O'ndan zevk almalarını istiyoruz. Bu nedenle, ücretsiz çevrim içi arşivimiz için yüzlerce ücretsiz makale, podcast, kitap bölümü ve video içeriği topladık. Ayrıca, İsa'nın gerçekleri, iyiliği ve güzelliğinde daha dolu dolu yaşamınıza yardımcı olmak için yeni yazılı, sesli ve görüntülü kaynaklar üretiyoruz.

Tanrı'dan zevk almanıza ve Mesih'te büyümenize yardımcı olacak reform kaynaklara açsanız, unionpublishing.org adresi üzerinden bizi ziyaret etmenizi çok isteriz.

